

Cam kırılır, kalp kırılır, DİRENİŞ KIRILMAZ!

Şişecam direnişi

sayfa 3

Gerçek

İşçi sınıfı
mücadelelerinden...
Ekonomik kriz yaklaşırken
İstanbul Teknopark,
Çorlu'da Daiyang işçileri ayakta!

sayfa 2-3

Ocak 2013 / Sayı: 39

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır.

www.gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

Sermayenin saldırısına güçlü başkan arıyor

Başbakan Erdoğan yeni anayasa hazırlık süreci için Mart ayını son tarih olarak ilan etti ve bu tarihten sonra uzlaşma aramadan kendi önerilerini mecliste yeter sayı arayarak ya da referanduma götürerek kabul ettirmeye çalışacaklarını açıkladı.

Bu acelenin nedeni Türkiye'nin yeni bir anayasa ya acilen ihtiyaç duyması değil. Acil olan Recep Tayyip Erdoğan'ın Devlet Başkanı olma hedefine ulaşması için 2014 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden önce başkanlık sistemini öngören bir Anayasa değişikliği yapılması. Biz bunu yeni söylemiyoruz. 12 Haziran seçimlerinin hemen ardından anayasa tartışmasının başkanlık sistemine kilitleneceğini söylemiştik ve gerek işçi hareketini gerekse de solu anayasal hülyalara kapılmamaları konusunda uyarıştık.

Geçen zaman zarfında Türkiye solu ve sosyalistleri de ardı ardına anayasa panelleri yaparak, sempozyumlar düzenleyerek nasıl bir anayasa istediklerine dair metinler yayınlamaya kendi anayasal hayallerini kitlelere yayma konusunda epeyce çaba sarf ettiler. Konuyu sınıf mücadelesi perspektifinden çıkarıp sınıflar üstü bir "demokratik anayasa" ihtiyacına indirgeyip kitlelerin afyonlanmasına katkıda bulundular.

Oysa biz, işçi sınıfının yeni bir anayasaya ihtiyaç duymadığını çünkü sınıf savaşında saldırı değil savunma durumunda olduğunu, tam tersine mevcut anayasanın sınıf saldırısını daha da sertleştiren sermayenin ayağına bağ olduğunu söyledik. TÜSİAD'ı MÜSİAD'ıyla Türkiye sermayesi "ekonomik anayasa" ihtiyacını gümbür gümbür haykırmaktadır. Bunun en yakın örneği üniversiteleri birer anonim şirkete dönüştürecek, devlet üniversitelerini ticarileştirecek, özel üniversitelerin kurulmasını sağlayacak ve tüm üniversite çalışanları için sözleşmeli statü öngören yeni Yükseköğretim yasının açıkça bir anayasa değişikliği gerektirmesidir. Oysa tüm yükseköğretim kurumlarının parasız olması için hatta vakıf üniversitelerinin kamulaştırılması için 12 Eylül'den sonra kabul edilmiş mevcut gerici anayasa bile herhangi bir engel çıkarmamaktadır. Yine taşeron çalışmanın kaldırılmasından sendikal özgürlüklere kadar işçi sınıfının yakıcı sorunlarının hiçbiri anayasal değildir.

Kürt sorununun çözümü için gerekli anayasal değişikliklerin ise eğer olacaksa sermayenin "ekonomik anayasa" saldırı paketinin için yerleştirilmesinin bir gereği yoktur. Ayrıca konuşulabilir ve Kürt sorununun çözümü çerçevesinde müstakil anayasa değişiklikleri olarak hayata geçirilebilir.

Dolayısıyla yeni anayasa denen şey aslında sermayenin ayağına dolanan maddelerin temizlenmesi, anayasaya sivil/demokratik bir makyaj yapılması ve sermayenin sınıf saldırısını yönetecek güçlü bir yürütmenin oluşturulmasından ibarettir. Recep Tayyip Erdoğan işte bu sınıf saldırısını güçlü bir şekilde yürütmeye, başkanlık sistemiyle birlikte taliptir. Bu durumda işçi hareketine ve sola tek bir şey düşüyor. Anayasal rüyalarından uyanıp haklarını korumak ve genişletmek için mücadeleyi yükseltmek!

Gerçek

Sınıf saldırısının formülü: "Ekonomik anayasa + Başkanlık sistemi"

Hükmedemeyen bir
hükümet...

AKP hükümeti
yokuş aşağı

4-5

2013
Nazım Hikmet yılı

10

🇹🇷 DİP Bildirisi:
Ne oyalama,
ne tasfiye,
Kürt sorununun
çözümü!

9

Dilek Pir

Patronlara yeni yıl hediyesi
asgari ücret

2013 yılı asgari ücret rakamları Aralık ayının son günlerinde açıklandı. Bu rakamlar, Türkiye işçi sınıfının tamamını genel olarak, ama yarısını da doğrudan ilgilendiriyor. Çünkü resmi kayıtlara göre toplam çalışanlar içinde asgari ücretle çalışanların oranı yüzde 50.

Hükümet ve işveren temsilcilerinin yanı sıra işçi temsilcisi olarak Türk-İş'in yer aldığı Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun resmi gazetede yayınlanan kararına göre 16 yaşını doldurmuş işçilerin normal çalışma karşılığı bir günlük brüt asgari ücretleri, ilk altı ay için 32,62 TL, ikinci altı ay için ise 34,05 TL olarak belirlendi. Yani aylık ele geçecek tutar, Ocak-Haziran döneminde 773,98 TL iken, Temmuz-Aralık döneminde 804,68 TL olacak. Açlık sınırının 958 TL, yoksulluk sınırının ise 3 bin TL olduğu bir ülkede bunun anlamı işçilerin bir kez daha bırakın temel ihtiyaçlarını karşılamaya, karınlarını doyurmaya yetecek kadar bile ücretten yoksun olacaklarıdır! Son bir yılda doğalgaza yüzde 48, elektriğe yüzde 32 zam yapan, 2013'e farklı alanlarda peş peşe zamlarla giriş yapmaya hazırlanan hükümet, söz konusu asgari ücret olunca aynı bonkörlüğü göstermemiş, sadece yüzde 3 zam yapmıştır. Komisyonunda yer alan patronların temsilcileri ise bu kadarına bile itiraz etmiştir! Peki ya Türk-İş ne yaptı?

Türk-İş başkanı Mustafa Kumlu'nun 2007 yılı sonunda Türk-İş'in başına gelir gelmez ilk icraatı Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun belirlediği sefalet ücretinin altına muhalefet şerhi koymaması olmuştur. 14 yıl aradan sonra ilk kez, asgari ücret görüşmelerinde hükümet, işçi ve işveren temsilcilerinin uzlaştığı bir karara imza atmıştı. Bu kez Türk-İş'in asgari ücrete itiraz etmesine ve kararın oyçokluğu ile alınmasına şükredecek halimiz yok elbette.

Türk-İş yönetimi, asgari ücret görüşmelerini yine tabandan kopuk bir şekilde, örgütlü olduğu işçileri bırakılmaya geçirme, bilgilendirme çabasına bile girmeden kapalı kapılar ardında yürütmüştür. Çıkan sonuç karşısında da şimdi sanki kendileri bu sürecin bir parçası değilmiş gibi memnuniyetsizliklerini dile getiriyorlar. Görüşmeler sırasında, hükümet ve sermaye temsilcilerinin, özel sektörün ödeme gücünün elverişsizliğini ileri sürdüklerini, asgari ücretlinin yine fedakârlığa zorlandığını söylüyorlar. Türk-İş Genel Eğitim Sekreteri Ramazan Açar, kararın ardından yaptığı açıklamada diyor ki: "Sorumlusu olmadıkları ve fakat mağduru oldukları ekonomik ve sosyal politikaların faturası yine çalışanlara çıkarıldı."

Dolar bazında bir karşılaştırma yapıldığında krizin pençesinde boğuşan Yunanistan'da asgari ücret düşürülmüş haliyle 1.621 TL, İspanya'da ise 1.772 TL. Yani Türkiye'dekinden fazla! Demek ki doğru söylüyor Ramazan Açar, Türkiye ekonomisi krizin etkilerini sarsıcı bir şekilde hissetmeden önce, bu etkileri en aza indirmek için sermaye, işçi ve emekçilere kestiği faturayı her fırsatta biraz daha şişiriyor.

Asgari ücret konusu, sınıfların karşılıklı mevzileri açısından başlıca göstergelerden birisi olduğu için önemlidir. Ama her ne kadar işçi sınıfını sefalet ücretine mahkûm edecek bir karar çıkmış olsa da, sermaye bugün istediğini tam olarak elde edememiştir aslında. Sonraki dönemlerde hedefinde bölgesel asgari ücret olacaktır. Dahası krizin yakıcılaşması ile birlikte bu tür genel sınıf mücadelesi başlıklarının yanında, sermaye lehine çok daha vahşi tedbirler almaya girişeceklerdir.

Bugün de o gün geldiğinde de Türk-İş bürokrasinin yaptığı gibi şikâyet etmenin bir anlamı yok. Sendikalara, sermayenin ve onun hükümetinin aldığı kararlar karşısında yakınmak değil, mücadele etmek düşer. Pazarlık masalarında oynanan oyunlarla sonuç alınamayacağı bugüne kadar defalarca kez ortaya çıktı. Sendikal hareketin elindeki tek dayanak, işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Sendikalar, bu güce güvenmeli, işçi sınıfının mevzilerini sermayenin saldırıları karşısında savunmak için önümüzdeki dönemde yükseltebileceği çok daha çetin sınıf mücadele yöntemlerini gündemine alacak bir hazırlık yapmalıdır.

Çorlu Avrupa
Serbest Bölgesi'nde grev!

Tekirdağ'a bağlı Çorlu'da bulunan Avrupa Serbest Bölgesi'ndeki Daiyang fabrikasında Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde patronun herhangi bir adım atmaması üzerine greve çıkan Birleşik Metal-İş Sendikası üyelerinin grevi sürüyor.

Fabrikaya girmeden önce iyi çalışma koşullarının sözünü veren patron, metal işçilerinin emeklerinin karşılığını çok komik rakamlarla ödemeye kalkınca işçiler de "sendika" dediler. İşçiler DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'te örgütlenmeye başladılar. Örgütlenmeden rahatsız olan patron, sendikal örgütlenmenin başını çeken işçileri işten attı.

Buna karşın sendika da avukatları aracılığıyla işe iade davası açıp, davayı kazandı. Dava sonucunda işlerine geri dönen Daiyang işçileri, Toplu İş Sözleşmesi masasına oturmak isteyince patron bu durumu kabullenmedi. Araya aracı girmesine rağmen işçilerle anlaşmayı

kabul etmedi. Buna karşılık haklarını aramaya devam eden Daiyang işçileri, son silahları olarak grevi kullanmaya karar verdiler. Daiyang bir Kore şirketi, ancak Türk sınıfdışları gibi onlar da önce sendikaların yetkisine itiraz etti, sonuç alamayınca da grev oylaması istedi. Grev oylamasında da işçiler toplu halde oy vermeye gitmeyince grevin reddedilmesi için gerekli çoğunluk sağlanamadı ve grev başladı. Daiyang patronu grev süresince yasak olduğu halde grevdeki işçilerin makinelerini çalıştırmak istiyor. Bunun için greve çıkmayan işçileri kullanmaya hatta Kore'den getirdiği çalışanları devreye sokmaya çalışıyor. Grev gözcüleri ise fabrika kapısında 24 saat nöbet tutuyorlar.

İşçilerin kısa sürede yılacaklarını düşünen patron yanıldı. Grev dolayısıyla şimdiden ciddi zararlara uğramış durumda. İşçiler ise direnişlerini zaferle taçlandıracaklarından eminler.

İstanbul
Teknopark
işçileri,
İTO'nun kapısına
dayandı

İstanbul Kurtköy'deki Teknopark İstanbul Projesi'nde çalışan, işlerinde mühendis ve mimarların da bulunduğu işçiler, dört aydır maaşlarını alamadıkları gerekçeyle projenin kasası olan İstanbul Ticaret Odası (İTO) merkezi önünde 28 Aralık Cuma günü eylem yaptılar.

Bir kamu projesi olan Teknopark İstanbul, Savunma Bakanlığı'ndan alınan fon ile yapılıyor. Bu fonun İTO'ya aktarıldığını ve buradan da taşeron firmalara verildiğini öğrenen projenin taşeronu Uzunlar İnşaat'a bağlı işçiler alacaklarını almak için İstanbul Eminönü'nde bir basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasından sonra işçiler, İstanbul Ticaret Odası Genel Sekreteri tarafından görüşme yapmak için İTO binasına çağrıldılar. Teknopark işçileri, bir heyet seçti ve görüşme başladı.

Görüşmeden bir sonuç çıkmaması üzerine işçiler, haklarını alana kadar belirlenen günlerde İTO'nun önünde olacaklarını belirttiler.

Dakika bir, gol bir! 2013'ün daha ikinci gününde Koç Holding'e bağlı Tofaş otomobil fabrikasından yapılan açıklamada sayısı 1000'e yaklaşan sözleşmeli işçinin işten çıkarılacağı belirtildi. Fabrika 2013 boyunca iki vardiya çalışacakmış. 2013'ün takvimde ikinci günü, ama ilk iş günü. 1 Ocak tatildi.

Tofaş'ın açıklaması, Gerçek gazetesi ve sitesinin 2012 boyunca söylediklerinin sarsıcı biçimde doğrulanmasını getiriyor. Gerçek, Türkiye'nin çeşitli nedenlerle hızla bir krize doğru ilerlemekte olduğunu, işten çıkartmaların gündeme geleceğini ısrarla vurguluyor, işçi hareketine bu olasılığa karşı yığınak yapmanın gerekliliği konusunda uyarılarda bulunuyordu. Tofaş'ta olan biten bu öngörü ve uyarının doğruluğunu somut olarak ortaya koymuş oldu. Kriz, Türkiye'ye en büyük sermaye grubu yoluyla, Koç Holding'le giriş yaptı!

Tofaş'ın açıklamasında işten çıkartmaların nedeni olarak Avrupa'da kriz

dolayısıyla otomobil talebinin gerilemesi gösteriliyor. 2012'de Avrupa'ya satışların darbe yediği, 2013 için siparişlerin geçmişi göre sınırlı olduğu belirtiliyor. Gerçek, Avrupa'da yaşanan krizin Türkiye'yi vurmasının kaçınılmaz olduğunu döne döne anlatmaya çalıştı. Şimdi bu krizin doğrudan etkileri ortaya çıkıyor. Yarın Avrupa krizi Türkiye ekonomisini başka biçimlerde de etkileyecek. Avrupa'nın krizi derinleştikçe yabancı sermaye girişi azalacak, Türkiye'deki Avrupa bankaları (HSBC, ING vb.) veya Türk bankalarının Avrupalı ortakları (Fransız Paribas, İtalyan Unicredito, İspanyol BBVA vb.) iflasa sürüklendikçe Türk bankacılık sistemi sarsılacak. Avrupa'dan turist girişleri azalacak. İşçi döviz girişi yavaşlayacak. Türkiye çok ciddi bir kriz dönemine giriyor.

İşçi çıkartmalarına karşı sendikalar derhal harekete geçmeli. Yüz binlerce, milyonlarca işçinin işini yitirmesi ihtimaline karşı bir barikat örmek gerekiyor.

Kimse "bana dokunmayan yılan bin yaşasın" demesin. Hepimizin kaderi birbirine bağlı. İşçi çıkartmaların yasaklanması gerekiyor!

Tofaş'ta örgütlü gerici sarı sendika Türk Metal'in ilgili şube başkanı demec vermiş, şöyle diyor: "2013 yılında Fransa, İtalya, Yunanistan bölgesinden yıllık 50 bin araba kaybettik. Bu yıl için 230 bin araç siparişimiz var. Siparişler düştüğü için çıkartmalar oldu. Sözleşmeli alınan ve askerlik yapmayanlar çıkarıldı. Bugün sözleşmelilere telefon edilmeye başlandı. Telefonda sözleşmelerinin uzatılmayacağı tebliğ edildi." Şuna bakın: "kaybettik", "siparişimiz var", "tebliğ edildi". Behey şuursuz! Babanın fabrikasından mı söz ediyorsun? Sen Tofaş'ın "insan kaynakları" sorumlusu musun, sendikacı mı?

Türkiye işçi sınıfı bu asaklardan, bu patron yalakalarından, bu mücadelede kaçınlarından kurtulmak zorunda. Haydi Birleşik Metal, görev başına!

Cam kırılır, kalp kırılır, direniş kırılmaz!

2013 yılı fabrika işgaliyle başladı. İstanbul Davutpaşa'daki Şişecam fabrikasında çalışan işçiler fabrikanın kapatılması sonucunda işsiz kalınca bir süredir devam ettirdikleri eylemi fabrika işgaliye dönüştürdüler ve yeni yıla fabrikalarında direnişle girdiler.

Davutpaşa'daki Şişecam fabrikası 1969 yılında kurulmuş. Şişecam'ı Şişecam yapan pek çoğu 15-20 yıldır bu şirkette çalışan işçiler Eskişehir'de büyük bir fabrikanın kurulmasıyla kapı önüne konuyor. İşçilerin "biz bu şirkete ömrümüzü verdik" sloganları bu gerçeği ve işçilerin sitemini anlatıyor. Eskişehir'deki fabrikaya asgari ücretle yüzlerce işçi alındı. Şişecam'ın emektar işçilerine de eğer asgari maaşı kabul ediyorsanız buyurun gelin deniyor.

Şişecam ne kapanıyor ne de küçülüyor. İş Bankası tarafından kurulan ve tipik bir finans-kapital biriminin parçası olan Şişecam, 2011 yılında 632 milyon TL rekor kâr açıkladı, 2012'de 60 milyon dolar yeni yatırım yaptı ve Mersin'den Bulgaristan'a kadar yatırımları yüz milyonlarca dolar tutuyor. Bu

yatırımlar şirkete kâr olarak dönerken işçinin payına zulüm düşüyor. İşçinin sırtından şirketi büyüyenler işçilerin bu yıllar içinde elde ettikleri tüm kazanımları silmenin peşinde. Bu aynı zamanda Avrupa'yı kasıp kavuran ve Türkiye'nin kapısına dayanan ekonomik krizin faturasını işçiye kesip kârları korumanın da bir hazırlığı niteliğinde.

Türk-İş'e bağlı Kristal-İş sendikası na üye olan ve tarihlerinde Paşabahçe direnişlerini yaşamış Şişecam işçisi ise bu oyuna direnişle karşılık veriyor. Yeni yıla fabrikalarını işgal ederek giren işçiler, mevcut haklarını koruyarak Şişecam'ın diğer fabrikalarında çalışmaya devam etmeyi talep ediyorlar. Bu talepleri karşılanmadıkça da Davutpaşa'daki fabrikada yer alan makineleri teslim etmeyecek ve fabrikalarını terk etmeyecekler.

Bu direnişte kararlılar, bunu 5 Ocak günü fabrikayı kuşatan binlerce polisin karşısında da gösterdiler. Aileleri ve çocuklarıyla birlikte direnen işçiler fabrikayı dışarıya kapattıkları gibi gerektiğinde çatıya çıkarak direnişin sesini tüm Türkiye'ye duyurdular.

Davutpaşa'da yıllarca Şişecam'ın çok övüldüğü kırılmaz camları üreten işçiler şimdi kırılmaz güç bir direnişi büyütüyorlar. Bu direniş tüm işçi sınıfına da güçlü bir çağrı içeriyor. 2010 yılında Tekel işçisinin Ankara'da yaptığı gibi sınıf mücadelesinin yeni bir kalesi, bu kez İstanbul'un Davutpaşa semtinde inşa ediliyor!

Ekonomide tehlike büyüyor

AKP hükümetinin pek övüldüğü ekonomik büyüme buharlaşıyor. Yılın üçüncü çeyreğinde (yani Temmuz-Eylül arasında) büyüme oranı yüzde 1,6'ya düştü. Bunun sonucunda ilk dokuz ayın büyümesi de yüzde 2,6 oldu. Böylece 2010 ile 2011'in çok övülen yüzde 9'lardaki büyümesinden sonra, 2012'de ekonomi çakıldı. Bazı aklı evveler buna hâlâ "yumuşak iniş" diyorlar. Sözde ekonomi yönetimi birtakım riskleri önceden görmüş de ekonomiyi kontrollü biçimde "soğutmuş". Yüzde 9'dan yüzde 1,6'ya düşüşe yumuşak iniş dersiniz, çakılma nasıl oluyor?

9 aylık yüzde 2,6 büyüme rakamının bir de hilesi var. Gerçek sayfalarında daha önce de yazdığımız gibi, son dönemde ekonomik istatistiklere "altın ihracı" diye bir kalem girdi. Oysa Türkiye altın üreticisi falan değil. Bu aslında İran'a konulan ambargonun etrafından dolaşmak için bulunan bir yöntem. Burada altın ödeme aracı, yani para. Para ihracat sayılamayacağına göre bu, milli geliri şişirmek için yapılan bir ayak oyunu. Bunun etkisi çıkarılınca, 9 aylık büyüme oranı yüzde 1'e düşüyor!

Sanayi geriliyor, yatırımlar tepe taklak

İlk dokuz ayda imalat sanayiinde

büyüme toplam yüzde 2,8 olmuş. Ama Ekim ayında bu sektörde önemli bir düşüş yaşandı. İmalat sanayisi yüzde 5,9 oranında geriledi! Böylece, büyümenin itici güçlerinden birinin daha soluksuz kalmış olduğu ortaya çıktı. AVM, rezidans, lüks site, ticari merkez türü yatırımlarla son yılların yıldızı haline gelmiş olan inşaat sektörü ise ilk dokuz ayda zaten durmuştu. Bütün bu dönem boyunca inşaat yüzde 0,4 büyümüş durumda.

Ama en vahim gösterge özel sektör yatırımlarında. Gerçek gazetesinin hep vurguladığı gibi, sermaye birikiminin en yalın göstergesi, büyümenin ise en önemli motoru, özel sektör sabit sermaye yatırımlarıdır. 2012'de özel sektör yatırımlarında görülen vahim düşüş üçüncü üç aylık dönemde daha da belirginleşmiştir. Daha önce yüzde 8'e yakın olan küçülme oranı, bu çeyrekte yüzde 11'e çıkmıştır. Sanayi yatırımlarının en belirgin göstergesi olan makine teçhizat alımları alanında ise düşüş baş döndürücüdür: yüzde 15!

İşsizlik yine artmaya başladı

Bu gelişmelerin işçi sınıfını en çok ilgilendiren sonuçları işsizlik ve ücret düzeyi alanlarında görülür. Bu ikinci alanda sorunlar şimdiden belirmiştir.

Eylül ayı verilerine göre işsizlik yüzde 9,1'e (yaklaşık 2,5 milyon işsiz) yükselmiştir. Ancak mevsim etkisinden arındırılmış olarak bakıldığında bu oran yüzde 9,4 olarak görünmektedir. İşsizlik adım adım tırmanmaktadır ve pek yakında yeniden iki haneli yüzdelerle ifadesini bulacaktır. Eylül 2011-Eylül 2012 arasında istihdam 723 bin kişi artmıştır, ama bunun sadece yüzde 3'ü imalattan gelmiştir. İnşaat ve madencilik ihmal edilebilir düzeyde istihdam yaratmıştır. Finans ve ticaret ise gerilemiştir. İstihdamın büyük çoğunluğu kamu sektöründen gelmiştir. Bu tipik bir ekonomik duraklama durumudur. Hangi dönemde devletin ekonomideki faaliyetinin payı gayri iradi biçimde artarsa, o dönem kriz dönemi demektir.

Ücret düzeyi söz konusu olduğunda, bir süre sonra, önce devlet kamu çalışanları için bütçede maaş artışı için yeterli kaynak bulunmadığını söylemeye, ardından da patronlar krizi düşük, hatta sıfır artış için bahane olarak göstermeye başlayacaktır. Türkiye işçi hareketi yaklaşmakta olan ağır sarsıntıyı göz önüne alarak hareket etmeli, geleceğin büyük mücadeleleri için yığınak yapmaya başlamalıdır.

Yılmaz Tan

Kemerlerinizi çözün

ABD'deki mali uçurum belirsizliği, Avrupa'daki borç krizi ve Çin gibi büyük, gelişmekte olan ekonomilerin büyüme oranlarının düşmekte oluşu, dünya ekonomisinde durgunluk olasılığının artmasına işaret ediyor. Siz bakmayın Türkiye'de çoğu burjuva iktisatçısının ağız birliği etmişçesine "2013'te ekonomik istikrar sürecektir" öngörülerine. Dünya kapitalizminin seyri konusunda uluslararası burjuvazinin sözcüleri bile daha temkinli, hatta daha karamsar açıklamalar yapıyorlar. Dünyanın en büyük tahvil fonunu yöneten Pimco adlı yatırım kuruluşu, gelişmiş ülkelerde artan durgunluk olasılığına karşı uyarıda bulunarak, dünya ekonomisinin önümüzdeki yıla ait büyüme tahminini aşağı çekmiş. Geçen yıl İMF Başkanı Lagarde, Çin gezisinde küresel ekonominin "kayıp 10 yıl" riskiyle karşı karşıya olduğu uyarısında bulunmuştu. Almanya Başbakanı Merkel ise geçen ay, Avrupa'daki borç krizinin sona ermesi hakkında "Çözüm 1-2 yıla çıkmaz, nefesimizi 5 yıl veya daha uzun süre tutmak zorundayız" demiş. Kriz kâhini diye nam salan Amerikalı iktisatçı Roubini geçen ay piyasalar ve küresel ekonomi için en kötünün 2013'te geleceğini öne sürmüştü.

Türkiye ekonomisinin, temelleri iyice çatırdayan ve uluslararası sermaye kesimlerinin bile bir çözüm üretmediği ve yıllarca süreceğini öngördüğü küresel kriz karşısında ciddi bir sarsıntı geçirmeyeceğini öne sürmek gözünü gerçeklere kapamaktan başka bir anlam ifade etmese gerek. Ekonomide "sert inişin" emarelerini Türkiye'de özel sektörün dış borçlarının yüksekliğinden, işsizliğin giderek artmasından, özellikle işçi sınıfı ve küçük burjuvazinin kredi borçlarının yüksekliğinden ve diğer ekonomilerle karşılaştırıldığında cari açığın oldukça yüksek olmasından gözlemlemek mümkün.

Bu koşullarda küresel krizin Türkiye ekonomisini epey sarsacağı öngörüsü altında elbette hükümetin belli önlemler alacağını varsayabiliriz. Hükümet öncelikle bütçeyi sanayi ve finans şirketlerini kurtarma doğrultusunda kullanmaya çalışacaktır. Bütçe açığının milli gelire oranının 2008-2009 krizinin etkisiyle yüzde 5'lere çıktığı hatırlanacak olursa, bu defa daha ağır kriz koşullarında hükümetin manevra alanının artan bütçe açığı ile birlikte bayağı daralacağını öngörebiliriz. 2013 bütçesine damgasını vuran istihbarat ve güvenlik harcamalarındaki belirgin artış bu bakımdan, hükümetin önceliklerinin burjuvaziye kaynak ayırmak, bu doğrultuda sosyal harcamaları kısmak, savaş harcamalarını artırmak, her ikisine karşı ortaya çıkabilecek toplumsal muhalefet baskı altına almak olduğunu gösteriyor.

İrlandalı Ryanair havayolu şirketinin CEO'sunun bir İngiliz gazetesine verdiği demeç kanımızca uluslararası burjuvazinin ve elbette Türk burjuvazisinin küresel krizin derinliği karşısında "çılığa dönmüş" ruh halini iyi özetliyor. Uçakları kanatlı otobüsler olarak gördüğünü belirten ve ayakta seyahat üzerine ciddi çalışmalar yaptıklarına dikkat çeken CEO, uçaklarda son 10 koltuğu kaldırıp yerine ayaktaki yolcular için yerler yapılabileceğini, iniş sırasında da bu yolcuların sıkı tutunmalarının yeterli olacağını söylemiş! Hani uçaklar inerken pilot "yerinizden kalkmayın ve kemerlerinizi bağlayın" diye anons yapar. Bu ise "sıkı tutunun yeter" diyor. Biz işçi sınıfını uyarmalıyız. Uçak hızla irtifa kaybediyor. Aman ha yerinizde oturmayın. Hemen kemerlerinizi çözün ve doğru pilot kabinine koşun.

Böcekli iktidar oyunları

Gülen Cemaati ve AKP arasındaki çekişme devam ederken, Başbakan Erdoğan, geçenlerde NTV’de katıldığı bir programda, evinin altındaki çalışma ofisinde “böcek” denilen cihazlardan bulunduğunu belirterek kendisinin de yasadışı dinlendiğini açıklamıştı. Burjuva medyasında, böceklerin, 3-4 aylık olmadığı, MİT müsteşarı ve yardımcılarının ifadeye çağırılması krizinin olduğu günlerin hemen ardından konduğu ortaya atıldı.

Erdoğan’ın açıklamaları ODTÜ’deki devlet teröründen sonra gelmişti. Gülen Cemaatinin sesi Zaman Gazetesi yazarı Hüseyin Gülerce ODTÜ olaylarıyla ilgili şöyle yazıyordu. “AK Parti’yi kapatmaya bile teşebbüs edenler şu an sadece kısmî bir zaaf yaşıyorlar. Ellerinde kaos zemini hazırlama ve iktidarı zaafa uğratma adına sadece iki silah kaldı: PKK terörü ve üniversite olayları... ODTÜ’de olup bitenler asla öğrenci protestosu değildir. Profesyonelce tezgâhlanmış tertiptir.” Ve arkasından AKP’ye verdiği gözdağı geliyordu: “Darbecilerin tetikçilerine, siyasi hesap adına kimse öğrenci muamelesi yapmasın. Oyun, sadece AK Parti’yi bitirme planının devam ettiğini anlatmıyor. AK Parti yönetiminin unutmaması gereken şudur: Yalnız kalırsanız, pusuda bekleyenlerin işini kolaylaştırırsınız...” Samanyolu TV ise ODTÜ ha-

berlerini “Şurası bir gerçek ki, olaya karışanlardan bir bölümü ODTÜ’den değildi. Kampüs içi asayişinden üniversite yönetimi sorumluydu” diye verdi. Yani cemaat AKP’den, İslamcı sermaye Batıcı-laik sermaye kapışmasının bir ayağı olan “vesayetçi Ergenekoncuların” ve kendilerinin elinde olmayan derin devlet elemanlarının üzerine gidilmesi tutarlılığını ve dersanelerin kapatılması kararında olduğu gibi TÜSİAD’la flört ederken dikkat etmesini istiyor.

AKP ve cemaat arasındaki bir başka kırılma noktası, cumhurbaşkanlığı, yerel ve genel seçimlerdeki tayin edici roller bakımından ortaya çıkıyor. AKP, cemaatlerin seçmen üzerindeki etkisini saha araştırmalarıyla öğrenmeye çalışıyor çünkü halkın oy kullanacağı ve ilk turda salt çoğunluğun desteğinin aranacağı cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yüzde 1’ler dolayındaki oylar bile kritik bir öneme sahipken, cemaatin oy potansiyelini yüzde 6’dan yüzde 10’a kadar gösteren anketlerin olması Erdoğan’ı tedirgin ediyor. Aslında cemaat, sözcüleri eliyle partili cumhurbaşkanı kurumuna tümenden karşı olmadığını açıkladı bile. Mesele başbakanın kim ve kimin kontrolünde olacağı noktasında düğümleniyor.

Esasen, cemaat, Erdoğan’ın zaman za-

man Ortadoğu’da liderliğe oynama hırsları da “şeytani” buluyor ve AKP içinde yeni bir kadro düzenlemesi istediğini açıkça belli ediyor. Temel ayrılık noktalarından biri dış politika. Gülen cemaati ABD siyasetine uygun bir hat izliyor. Mavi Marmara meselesinden sonra Gülen, AKP hükümetini eleştiren, İsrail’in tutumunu onaylayan açıklamalar yapmıştı. Yine Arap devrimi sürecine ABD müdahalesini destekliyor. Oysa AKP, ABD ve AB ile zaman zaman çekişme pahasına o bölgede emperyalizmin belden düşmesine engel olan Sünni kemeri sıkı liderlik rolüne soyundu bir kere.

Bu düğümler sebebiyle cemaatin tehditleri devam ediyor ve Fethullah Gülen, kendi resmi sitesinin yanı sıra, aynı zamanda birçok gazete ve haber sitesinde yer alan mesajında birilerine “ayar” veriyor: “Makama, payeye, takdire ve tebcele talip olma-

merdud bir şey”dir, dolayısıyla ona talip olan da merdud bir insan olur”. (Merdud dinden reddolunmuş, kovulmuş, hain anlamına gelir.) Gülerce ise nefislerin sorgulanmasına ihtiyaç olduğuna işaret ediyor. Yani, “Ey Erdoğan, nefisine, şeytana uyma. Öyle kafana göre hareket edemezsin, hem cumhurbaşkanı olacaksın hem başbakanı kontrol edeceksin, hem de TÜSİAD ile el sıkışıp dersanelerimizi kapatacak, Ortadoğu’da istediğin gibi at koşturacaksın. Yok öyle yağma”, diyor cemaat.

Başbakan ise böcek meselesinde derin devlete işaret ediyor ama muğlak bırakıyor ve hangi “derinlerden” bahsettiğine dair adresi açık etmiyor. AKP, cemaatin kozlarından ne kadar çekinir, ya da artık oy potansiyelini mi, böcek ve sıkça sözü edilen cd potansiyelini mi göz önünde bulundurur göreceğiz.

Taraf’ta tasfiye: Taşeronluk sözleşmesinin sonu!

Son yıllarda Türk basınına gerçekten “damgasını vuran” Taraf gazetesinin deyim yerindeyse “amiral gemisi” unsurları Ahmet Altan, Yasemin Çongar ve Neşe Düzel tuhaf ve belirsiz bir biçimde gazeteden ayrıldı. Önce neden “damga vurduğunu” hatırlatalım.

Bilindiği gibi AKP’nin yüzde 46,58’lik oyla büyük başarı kazandığı 22 Temmuz 2007 seçimlerinden sadece birkaç ay sonra yayın hayatına adım atan Taraf, başından beri, sadece son bir kaç aya kadar koşulsuz bir biçimde AKP’nin açık ve kesintisiz sözcüsü/militanı, ekonomiden, uluslararası diplomasiye, insan haklarından işçi sınıfına yönelik saldırılara kadar AKP’nin

sermaye yanlısı politikalarını, net ve berak bir biçimde liberal ve sol liberal sosla kamuoyuna sunmanın çok “renkli” bir aparatı oldu.

Taraf, aynı zamanda AKP ile yaşadığı çelişkileriyle birlikte ABD ve AB emperyalizmi başta olmak üzere uluslararası burjuvazinin güncel taleplerinin ve eğilimlerinin Türkiye kamuoyunda kabul görmesi için yürütülen halkla ilişkiler operasyonunun medya ayağının “ciddi” ve entelektüel bir parçası olmayı başardı. Taraf’ın ve özel olarak Ahmet Altan’ın bu “misyonu” ve duruşunun ana varoluş zemini, Batı merkezci burjuva politikası ve felsefesi olduğu için ve Türkiye’nin

Altan ve ekibinin Taraf’taki misyonu, dolayısıyla Taraf’ın misyonu bitmiş olabilir. Bundan sonra ne yaparlar bilinmez, ancak bugüne kadarki sicilleri, bundan sonra da işçi sınıfı düşmanlığı, anti-komünistlik ve ağır ABD ve AB’cilik faaliyetlerine devam edeceklerini gösteriyor. Bizim de onları teşhire devam edeceğimizi!

kendine özgü çelişkileri nedeniyle zaman zaman politik şizofreni nöbetleri geçirmesine neden oluyordu.

Aslında bu misyon; ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi ile son derece uyumlu, emperyalizmin ve Türkiye burjuvazisinin güncel ihtiyaçlarının doğrudan uzantısı idi. Yani ülke içinde, artık yedeğe çekilmesi gereken “askeri vesayet rejimine” şimdilik son verilmesi, Kürt Hareketi’nin ne pahasına olursa olsun tasfiyesi ve yerine “ılımlı-ışbirlikçi Kürt” alternatifini ikame etmek. Bölgede ise Türkiye’yi, Afganistan, Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da öngörülen gelişmeler paralelinde son dönemde Suriye’ye ve İran’a karşı savaş hazırlamak, “İhvan” muadili AKP’nin “Türk-İslam sentezine” dayalı egemenliğini güçlendirmek ve Vahhabiliğin liderliğine soyunmak, Arap devrimini her fırsatta “bahar” olarak lanse edip hafifletmek, kitlelerin gözünde değersizleştirmek. Bu anlamda Ahmet Altan ve ekibi AKP ve cemaat açısından gerçekten muazzam bir iş başardılar.

Bu son ayrılık olayı ise Altan ve ekibinin AKP ile, son süreçte Erdoğan ile yaşamakta olduğu şizofrenik durumun bir yansıması. Ayrılma nedeni olarak türlü rivayetler bulunmakla birlikte, bunun bir tür tasfiye olduğu açık. **AKP ve Erdoğan’ın**

an azından şimdilik Altan ve ekibine ihtiyacı kalmadı.

Senelerce onca insanı enayi yerine koyup, AKP’yi, cemaati allayıp, pullayacaksınız, sosyalistlere, Kürtlerin temsilcilerine veryansın ederken onlara numune olsun diye bile bir tek satır eleştiri yapmayacaksınız, (aynı şekilde, ne tesadüf ki Zaman ve bu gruba bağlı diğer yayın organlarında da Taraf aleyhinde bir tek satır yazı çıkmamıştır!) Erdoğan ve AKP’nin “askeri vesayete son verme” masallarının pek bayıldığımız “demokrasi” için değil de, bugün artık tamamen biçimsel bir burjuva ilkesi olan “kuvvetler ayrılığını” bile ortadan kaldıracak düzeyde hırsları, bütün kurgunun “Başkanlık rejimi”nin tesisi ve “cemaatçi polis-yargı vesayetinin tescili ve bekaası” için olduğunu görmezden geleceksiniz, onlar sizden vazgeçince bir de “demokrasi kahramanı” pozları keseceksiniz. Üstüne de bu berbat senaryoya da bizim inanmamızı bekleyeceksiniz. Başka?

Altan ve ekibinin Taraf’taki misyonu, dolayısıyla Taraf’ın misyonu bitmiş olabilir. Bundan sonra ne yaparlar bilinmez, ancak bugüne kadarki sicilleri, bundan sonra da işçi sınıfı düşmanlığı, anti-komünistlik ve ağır ABD ve AB’cilik faaliyetlerine devam edeceklerini gösteriyor. Bizim de onları teşhire devam edeceğimizi!

Hükmedemeyen bir hükümet

Erdoğan ve AKP hükümeti çok ciddi sorunlarla boğuşuyor. Hem iç hem dış politikada tam anlamıyla bir fiyasko görüntüsü veriyor. Sonuç içeride de dışarıda da çürümeye başlayan bir hükümettir.

AKP hükümeti ve Başbakan Erdoğan iktidardaki yıllarının en zor dönemlerinden birini yaşıyor. Erdoğan bunun farkında ve sürekli olarak zayıflıklarının üstünü örtme gayreti içinde. Doğrusu bu noktada en büyük desteği kendisine "padişah" yakıştırmaya yapan sol çevrelerden alıyor. Sürekli yeni ve büyük sorunlarla karşılaşan ve ardına çuvallayan Erdoğan için daha güzel bir moral destek düşünülemez. Ama devrimci olan gerçeklerdir. Gerçek ise Erdoğan'ın ve AKP hükümetinin çok ciddi sorunlarla boğuşuyor olmasıdır.

Gerçek Gazetesi sayfalarında dünya ekonomik krizinin belirlediği bir genel çerçeve içerisinde AKP hükümetinin hem iç hem de dış politikada tam anlamıyla bir fiyasko görüntüsü verdiğini işliyoruz. Son döneme bakıldığında bu durumun örneklerinin arttığını görebiliyoruz.

Erdoğan, cumhurbaşkanlığı adaylığında rakibi olan Abdullah Gül'e karşı hamle avantajı sağlamak gayesiyle yerel seçimleri beş ay erkene almak istedi. Aksi takdirde yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimi 2014 yılı içerisinde birbirine çok yakın tarihlerde, belki de birlikte yapılacaktı. Erdoğan bunun için gerekli anayasa değişikliğini sağlayacak oy oranına ulaşamadı. AKP grubu içinden verilen firelerle oy sayısı 367'nin altında kaldı. Erdoğan içeride esti güreledi ama bir yenilgiyi daha göze alamayarak yerel seçimlerin 2014'te yapılmasına razı oldu.

BDP'li milletvekillerine dokunulmazlıkların kaldırılması kozuyla yüklenmek istedi. Meclise getirir, gereğini yaparız diyordu. Ancak BDP kararlıydı. Kürt halkı da BDP'li vekillerin ar-

kasında tek yumruk olmuştu. AKP'nin kendi Kürt milletvekilleriyle yaptığı görüşmelerde Erdoğan, partisinin doğuda silineceği mesajını aldı ve dokunulmazlık pilavı da daha sonra tekrar ısıtılmak üzere buzdolabına kaldırılmış oldu. "Padişah" mı demiştiniz? Hal ortadayken, gereksiz ve sevimsiz bir Erdoğan propagandası olsa gerek bu!

29 Ekim'de Ankara'da gerçekleştirilen protestolarda da iktidar benzer zaferler göstermişti. Önce biber gazı ve tazyikli su sıkılmış daha sonra kitlenin önündeki barikatlar kalkınca Erdoğan küplere binmişti. Barikatları kaldıran talimatını verenin Cumhurbaşkanı Gül olduğu zımnen ortaya çıkınca Erdoğan bir kez daha dişlerini sıkıp kazı çevirme safhasına geçti. Ama arada polis şefleri iyice bir kalaylanmışlardı. Azarı yiyen polis şefleri Aralık ayında ODTÜ'de hazırda. Uyu fırlatma törenine Cumhurbaşkanı davet edilmiş, polisler de sıkıca tembihlenmişti. Polis bu sefer gazı, suyu, copu cömertçe kullandı. Devlet terörünün eşine az rastlanır örneklerini sergiledi. Belli ki kendini zayıf hissedenen Erdoğan bir sürpriz istemiyordu. Ama yine istediğini alamadı. Onca devlet terörüne, geceleri yapılan ev baskınlarına rağmen ertesi gün daha çok öğrenci, öğretmen üyesi ve emekçi meydanları doldurdu. Erdoğan destek kuvveti olarak üniversite rektörlerini çağırdı. Pek çoğu da sıraya dizildi dizilmesine ama bu tavır da o üniversitelerin tabanından daha güçlü bir muhalif sesin çıkmasına sebep oldu.

Nereye elini atsa elinde kalıyor Erdoğan'ın. Sadece içeride değil dışarıda da durum böyle. Suriye'yi kendisine pilot bölge olarak seçip Ortadoğu'da

Türkiye'yi lider ülke yapmaya soyunan Erdoğan ve Davutoğlu'na Katar'ın Doha kentinde "one minute" dediler. Suriye muhalefetini yeniden organize etmeye soyunan ABD ve Avrupalı emperyalist müttefikleri Türkiye'nin arka bahçesi konumundaki Suriye Ulusal Konseyi'ni muhalefet içinde azınlık konumuna düşüren yeni bir yapı kurdular.

İsrail'in Gazze saldırısını fırsat bilip ön alalım dediler o da olmadı. Emperyalizmin ve Siyonizmin hizmetine soktukları diplomatik girişimleriyle Hamas'ın elini kolunu bağladılar ama parsayı Mısır Cumhurbaşkanı Mursi topladı. Davutoğlu sonrasında "Biz de zaten Mısır'ın ön plana çıkmasını istiyorduk" dedi ama... Yerseniz!

Sonuç hem içeride hem de dışarıda çürümeye devam eden bir hükümettir. Üstelik bu gelişmeler henüz kapıda bekleyen büyük ekonomik kriz etkisini göstermeden yaşanmaktadır. Bu çürüme AKP hükümetinin olası bir ekonomik depresyon karşısında ayakta kalma olasılığını azaltmaktadır. Bu koşullarda işçi sınıfı ve Kürt halkının burjuvaziden bağımsızlaşan bir ittifakı gerçek bir alternatif olarak yükselebilir. Diğer taraftan, "padişah" edebiyatıyla AKP ve Erdoğan'ı olduğundan kuvvetli gösterip işçiyi ve ezilen Kürt halkını batıcı-laik burjuvazinin ve hatta sonunda CHP aracılığıyla (Kılıçdaroğlu açıkça cumhurbaşkanı seçiminde Gül'e destek sinyali vermiştir) Abdullah Gül'ün ve Fethullahçı sermayenin arkasına dizecek bir politika inşa edilmektedir. Çıkış işçi sınıfının ve Kürt halkının burjuvaziden bağımsız üçüncü cephesindedir. Burjuvaziyle işbirliğinin sonu bataklıktır.

Kılavuz, karga ve sivil anayasa

CHP uyanıyor. Meclis'te oynanan anayasa oyununun bir komedi olduğunu nihayet onlar da fark ettiler. Sosyalistlerin önemli bir bölümü ve kendini "sivil toplum kuruluşu" olarak sunan birtakım çevreler ise hâlâ uyanmadı. Maalesef Kürt hareketi de!

Meclis'te Anayasa Uzlaşma Komisyonu diye bir komisyon var. Bunun iki CHP'li üyesi, Atilla Kart ile Rıza Türmen basın toplantısı düzenlemiş. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin eski yargıçlarından Türmen'in konuşmasını gazeteler şöyle aktarıyor: "Aldatıldık" diyen Türmen, şöyle devam etti: "Amaç bu süre içinde olmadı artık bırakalım deyip başkanlık sistemini bir şekilde tezgâhlamaktır. Yani yaptığımız anayasa çalışmaları bir araçtır; asıl amaç başkanlık sistemini gerçekleştirmektir. Sayın Başbakan'ı başkan yapmaktır..."

Koskoca bir muhalefet partisi, halka dönmüş "aldatıldık" diye şikâyet ediyor. Hem de bakın neler yaşadık: "6 ay süresince 20 bin görüş aldık. 6 ayda 70 küsur madde müzakere ettik. 20 küsur madde üzerinde tam mutabakat vardır. 28 maddenin müzakeresi tamamlandı fakat üst komisyona getirilmemiştir. 28

madde üzerinde büyük ölçüde uzlaşma vardır yani 50'ye yaklaşmıştır." Bunlar da Türmen'in kendi sözleri. Seçim 12 Haziran 2011'de yapıldı. Meclis esas olarak sonbaharda çalışmaya başladı. Demek ki, Türmen'in bugünkü değerlendirmesine göre, bir yılı aşan süre boyunca boş yere kürek çekmiş sayısız kurum ve insan!

Gerçek gazetesi ve Devrimci İşçi Partisi, "sivil anayasa" hayalinin beyhüdeliği konusunda işçi hareketini, solu, Kürt hareketini, uyarıya değercek herkesi iki yıldır uyarıyor. CHP'nin anayasa konusundaki uzmanı Türmen'in "aldatıldık" demesine yol açan AKP yönelişi ise en azından seçimden beri belli idi. Bakın Sungur Savran yoldaşımız 12 Haziran seçiminden üç gün sonra, bu sitede yayınlanan "İstikrar sürsün, Türkiye uyusun da büyüsün!" başlıklı yazısında ne yazmış:

"Bu savaşın [burjuvazinin iç savaşının] belirleyici muharebesi anayasa üzerinde verilecektir. Erdoğan'ın yeni anayasadan meramı, başkanlık sistemidir. TÜSİAD burjuvazisinin (dolayısıyla 'yeni' CHP'nin) meramı, AB'ye uyum ve TİSK'in kullandığı terimle 'ekonomik anayasa'dır, yani neolibere-

ralizmin anayasal hale getirilmesidir. Kürt hareketinin meramı, Kürt halkının meşru haklarının anayasaya kocaman harflerle yazılmasıdır. Herkes 'sivil' ve 'demokratik' bir anayasa ister gibi görünüyor. Yüzeysel olarak, gözü yaşlı bir liberalin penceresinden bakılınca, 'ah, cennet vatanımız da Avrupa standartlarında bir demokrasiye kavuşsa' dileği, bütün Türkiye'nin dileği imiş gibi görünüyor. Ama aslında amaçlar bambaşka. AKP ile TÜSİAD'ın, dolayısıyla 'yeni' CHP'nin uzlaşması mümkün değil."

Erdoğan'ın başkanlık sistemini içermeyen herhangi bir anayasayı kabul etmeyeceği o zaman da belli idi. Türmen şimdi "aldatıldık" diyorsa, bu, CHP'nin politika belirleyicilerinin zekâ eksikliğini göstermenin dışında başka hiçbir anlama gelmez. Türmen bu konudaki isyanını şu sözlerle bitiriyor: "...biz bu oyuna gelmeyiz. Biz müzakerelere devam ederiz, biz masadan kalkmayız." İnsan aldatmaca olduğu belli olan bir masada neden oturur? Boş gevezeliği neden devam ettirir? Bu halk boş işlerle uğraşın diye mi seçiyor sizi oraya? CHP aldatılmaya devam etmek istiyor!

Leyla Edip

AKP hükümeti ve Ebusuudçuluk

Egemen iktidar, toplumu denetim altına alabilmek için bir yandan baskıya başvururken diğer yandan da rıza üretmek zordur. Yönetenlerin eleştirilerinde neyin söylendiği, neyin söylenmediği ve sansür edildiğine dikkat edilirse, yönetilenlerin rızasının nereye yönlendirildiğini anlamak kolaylaşır. AKP hükümetinin ve başbakanın icraatlarının yanı sıra dilleri ve dillendirdikleri, bize bu hususta netlik sağlıyor.

"Ecdadımızı kötü tanıttığı" gerekçesiyle Erdoğan'ın oklarını üzerine çeken ve işareti alan yapımcılarının, Hürrem'in başını kapatmak gibi bir takım tadilatları gittiği Muhteşem Yüzyıl dizisinin bir bölümünde, Pargalı İbrahim Paşa ile İstanbul Kadısı Ebussuud Efendi arasında geçen diyalog tüyler ürperticiydi. Ebussuud Pargalı'ya, "Yunus Emre şiirlerini okumanın küfür olduğunu" söylüyor, böylece, ünlü halk ozanı Yunus'un, o dönemde kadı olan Ebussuud tarafından nasıl kâfir ilan edildiğine tanık oluyoruz. Muhteşem Yüzyıl bir belgesel değil elbet. Ama bu kurgusal diyaloga mesned olan fetva, tarihi bir gerçeklik taşıyor. Kadılıktan sonra Şeyhülislamlık mertebesine ulaşmış olan Ebussuud'un fetvalarına dair belgeler, başbakanın göklere çıkardığı "ecdadımıza" dair korkunç gerçekleri açığa çıkarıyor. Şeyhülislamlığı döneminde, "Hallac-ı Mansur'un davası doğrudur diyene Hallac'a yapılan yapılır" (derisi yüzülür) diyebilen bu zat, "Kızılbaşların canları, malları, namusları size helâldir" fetvasıyla, onbinlerce Alevinin Devlet-i Aliyye tarafından kesilmesine ve bu katliamın din eliyle meşrulaştırılmasına önyak olmuştur.

Ebussuud'un Yunus Emre hakkındaki fetvasının gerekçesi ise hepimizin bildiği bir şiir: "Cennet cennet dedikleri, Birkaç köşkle birkaç huri, İsteyene ver sen onu, Bana seni gerek seni." Bu durum hemen akla, Yunus Emre'nin yüzlerce yıllık bu şiirinin geçenlerde Talim Terbiye Kurulunun icraatıyla 10. sınıf edebiyat kitaplarından sansürlenmesinin sıradan bir tesadüf olmadığını getiriyor. Sansürlenmiş dizeler, Ebussuud'un Yunus'u kâfir ilan etmesine neden olan dizeler. Sansürün estetiği alması üzerine, Kültür Bakanlığı, Talim Terbiye Kurulu'nun onaylama gerekçesini, "şiirden beklenen kazanımların, söz konusu eksik haliyle sağlanmaması" olarak gösteren bir açıklama yaptı. Talim Terbiye ise arlanmadan, "Pir Sultan Abdal'ın da kıtaları kesilerek veriliyor" diyerek güya savunma verdi. Özür kabahatten büyük ama belli ki Talim Terbiye sansürü keyfine göre yapmış değil. Şiirin biçilmiş halinden "beklenen bir kazanım" var!

Döneminde, Şeyhülislam'ın fetvaları ne amaçla çıkarıldıysa başbakan da benzer amaçları işaret ediyor. Egemen Sünni söylemin katıksız uygulanması, Alevilik kültürüne ait değer ve kavramların yasaklanması. Buna bir başka destek delil, Yunus'a sansür tartışmaları hala sıcakken 10. sınıf Türk Edebiyatı ders kitabında Kaygusuz Abdal'ın "Nefes" şiirinin, "Matem ayı", "Zülfikar", "Ali", "Hu" kelimelerinin yer aldığı dörtlüklerinin makaslanmasıydı. Kaygusuz kim peki, Bektaşilik Erkânnamesi'ni düzenleyen, Alevi-Bektaşî kültürünü misralara döken ve hatta Yunus'u örnek aldığı söylenen başka bir "kafir" değil mi!

Bu arada Başbakanın bir Çorum gezisinde, en çok gurur duyulması gereken Çorumlulardan biri olarak Ebussuud'u işaret ettiğini, bir başka konuşmasında yine Şeyhülislam'dan veciz alıntılar yaptığını hatırlayalım. Ramazan'da Alevilerin evlerine saldırılar yapılmasından, Maraş Katliamı anmasının yasaklanmasına, Diyanet teşkilatının güçlendirilmesinden Ortadoğu'da emperyalizmin işbirlikçisi Sünni paktının liderliği için yapılan hamlelere kadar bütün manzara, AKP Hükümeti'nin Ebusuudçuluğunu pekiştiriyor. Yani, şiirlerin ve deyişlerin makaslanması halinden "beklenen kazanım" bütün bu ahvalden beklenenin bir parçası.

Başbakanın ve AKP'nin Ebusuudçuluğu açıkça görülüyor. Bu zevatın menfaatleri, Yunus'un insan sevgisini, Kaygusuz'un iğnelemeleri ve nüktelerini, Pir Sultan'daki tasavvuf kalıplarını bile aşan irşadi sansürlemeyi gerektiriyor. Düzen kendisine neyi tehdit olarak görüyorsa fetvacılıkla bertaraf ediyor. Diğer yandan, sadece Yunusları makaslayarak değil, Ebusuudlardan alıntılar yaparken, onların verdikleri katil fetvalarının sözünü etmeyerek de sansür kurumu işletiliyor. Yani hem söylenenler hem söylenmeyenlerle. Bu baskılar bu coğrafyada ilk kez AKP hükümeti tarafından uygulanıyor. Yüzyıllardır var bu zulüm. Mesele, AKP'nin "ecdada" sahip çıkarken aslında zulme sahip çıkmayı amaçladığını anlamak.

2012'den 2013'e kalan miras: dal

2012 yılı, işçi sınıfı ve ezilenler ekseninde mücadele dolu bir yıl olarak kayıtlara geçti. 2011'in son günlerinde katil devletin bombardımanı sonucu 34 Roboskili hayatını kaybetmişti. 2012, bu katliamın hemen ertesinde Kürt halkının kalkışmasıyla başladı. Tarihin en kanlı katliamlarından biriyle başlayan 2012, ODTÜ'den başlayan öğrenci eylemleriyle sona eriyor. İşçi sınıfı cephesinden bütün bir yılı masaya yatıranlar şunu fark edecektir: 2012, dünyayı sarsacak büyük depresyonun hemen arifesinde, emekçilerin ve onun devrimci partisinin kitlesel mücadelelere hazırlık yaptığı bir yıl olmuştur. 2013'e yüklediği miras şimdiden işçi sınıfı ve devrimcilerin omuzlarındadır.

Dünya ekonomik krizi

Türkiye'de ve dünyada sınıf mücadelelerinin arka planında dünya ekonomisinin tarihinde yaşadığı üçüncü büyük depresyon yer alıyor. Kapitalizmin yaşadığı dönemsel krizlerden farklı olarak büyük depresyon sadece ekonomik değil siyasi çalkantılara da neden olmaktadır. Yıl boyunca bir yandan burjuvazi kemer sıkma politikalarıyla, milliyetçilikle ve Yunanistan'da olduğu gibi faşist çetelerle işçi sınıfına saldırırken, Arap dünyasında yükselen devrim ve mücadelenin değişik düzey ve biçimlerde Akdeniz havzasına yayılması burjuvazinin korkusunun yersiz olmadığını kanıtladı.

Arap Devrimi

2011'in ilk aylarında Tunus ve hemen ardından Mısır, büyük bir patlamayla sarsıldı. Milyonlarca Arap yoksulu, Üçüncü Dünya Devriminin başlangıcını ilan ettiler. Arap devrimini "ABD'nin bölgedeki dizaynı" olarak sunanlara cevabı, 2012 yılında sokakları "Halk rejimin yıkılmasını istiyor" sloganlarıyla dolduran kitleler verdi. Devrimin başülkesi Mısır'da, Mübarek'i alaşağı eden devrimci kitleler, Mursi'nin diktatörlüğünün önünü açan anayasa taslağını yırtıp attılar. Tahrir komününü yaratan yüz binler bu sefer, diktatörün karargâhını devrimci bir eylem alanına çevirdiler. Başkanlık sarayının önünde yeni Tahrir'ler yaratan devrimci Mısır halkı, işçi kenti Mahalla'da yönetimi tanımadığını ilan etti. Referanduma sunulan ve Mursi'ye olağanüstü yetkiler veren anayasa, her beş Mısırlı'dan sadece birinin onayını alabildi.

Akdeniz devrimci havzası

Arap devriminin mücadele bayrağı dünya ekonomik krizinin etkisiyle tüm dünyanın emekçi halkları ve gençliği için

etkileyici bir örnek olmuştur. Özellikle Akdeniz'in kuzeyinde dünya ekonomik krizinin en yıkıcı şekilde kendisini gösterdiği Yunanistan'da, işsizliğin yüzde 25'e ulaştığı İspanya'da, yine ekonomik çöküşün eşliğindeki İtalya ve Portekiz'de işçi sınıfı ve gençlik 2012 yılını ayakta geçirmiştir. Ekonomik krizin siyasi krizlerle üst üste gelmesi Akdeniz'in kuzeyinde 2013 yılında yeni devrimci sarsıntılar yaratabilir.

Suriye'de kriz

2012'de Türkiye, Suriye devrimini boğmak ve emperyalistlerin güdümüne sokmak adına gerici cephenin liderliğine soyundu. *Gerçek* gazetesi okuyucularının Sıfırcı Ahmet Paşa diye tanıdığı Ahmet Davutoğlu ve ekibi, Suriye'de bataklığa düştü. Düşünün ki bir ülke, askerini, parasını, siyasetini emperyalistlerin hizmetine sunuyor, ancak emperyalistler izin verince tek adım bile atamıyor. Suriye'de emperyalizm yanlısı muhalif kampın önderliğini, onun jandarmalığını dahi yapamıyor. Meclisten savaş tezkeresi çıkartıyor ama işe yaramıyor. Tüm bunların üstüne, Temmuz ayında Batı Kürdistan'da (Rojava) başlayan dalga AKP hükümetinin Suriye politikasına bir gedik daha açtı. İçeride baş edemediği, katlettiği, köylerini yaktığı, tutukladığı Kürt halkı, teker teker şehirlerde yönetimi ele geçirdi. AKP hükümeti Rojava Kürtlerinin bu hamlesine karşılık ilk önce soğuk bir su içti. Kasım-paşalı ardından buyur etti: "Eyvallah demeyiz." Ama ok yaydan bir kere fırladı. Rojava Kürtleri, Kuzeyli kardeşlerinin şimdi bir adım önünde, 2012'nin tam ortasında özgürlük ateşini çoktan yaktı.

Vahhabiliğin fedaisi Erdoğan

Egemenler, Arap devrimi yükseldikçe mevzilerini sıklaştırdılar, gardlarını birer birer aldılar. 2012'de Ortadoğu halklarını mezhepçi temelde bölmek ve Arap devrimini kendi yörelerine almak amacıyla kanlı tezgâhlar ortaya sundular. ABD ve İsrail'in hizmetinde, Katar-S.Arabistan-Türkiye üçlü çetesi, başta Suriye olmak üzere tüm Ortadoğu'yu Sünni-Şii ekseninde ikiye bölmeyi planlıyor. Bu kanlı emperyalist oyunun oyun kuruculuğunu ise Erdoğan üsleniyor. "One minute" gazı çabuk söne dursun, Mavi Marmara katliamından sonra öne sürülen taleplerden eser kalmadı. 2012'nin son aylarında, İsrail'in Gazze'ye yaptığı saldırıya karşı aktif bir tutum alamadı. Satranç tahtasından diskalifiye olan Erdoğan, karizmasını Mursi'den geri alma derdine düştü.

Roboski, açlık grevleri, Kürt sorunu

2012'nin ezilenler cephesinin ayakta duranı mücadelecisi Kürt halkı oldu. Roboski'de ortaya konan Sri Lanka modeline karşı Kürt halkı yaşam mücadelesine atılmaya devam etti. Aynı halkın evlatları, daha fazla Kürt ölmesin diye kendi yaşamlarını birer birer ölüme yatırdılar. Açlığı değil, yaşamı hak eden Kürt halkının cezaevlerindeki açlık grevleri, kısmi kazanımlarla sonuçlandı. Aralık ayında AKP, BDP milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırmak istedi. Ama başaramadı. 2012 yılı, Türkiye hâkim sınıflarının Kürt sorununu silahlı yöntemlerle çözme ve Kürt halkının seçilmiş yöneticilerini KCK davası aracılığıyla mapuslara tıkma politikasının uygulandığı bir yıl oldu.

AKP yokuş aşığı

Ekonomik kriz, Türkiye topraklarına doğru yaklaşırken, AKP'nin Genelkurmay'ı hazır değil. Hakan Fidan ve MİT kriziyle başlayan Gülen-Erdoğan çatışması yeni bir boyut kazandı. Abdullah Gül, koltuğundan olmamak adına Erdoğan'ı dinlemeyeceğinin sinyallerini verdi. 2012'de AKP kamuoyunu anayasal hayallerle oyalarken Erdoğan'ın başkanlığını öngören bir tartışma birden patlak verdi. Başkanlık sisteminin iyi ve kötü yanları tartışılırken, demokratik ve sivil anayasa rüyasını gören dekor malzemesi oldu. *Gerçek* Gazetesi, Anayasa Uzlaşma Komisyonu kurulduğundan itibaren, bunun bir oyalama taktiği olduğunu, asıl meselenin Erdoğan'ın başkan olmasına giden yolda taşları yeniden döşemek olduğunu defalarca vurguladı.

2012'de Türkiye'nin geliştiği ve bölgede lider olduğu haberleri işlendi. Kazım ayı öyle değil! Büyüme hızı yüzde 10'ndan yüzde 3'e geriledi. Yatırımlar azaldı. Bütçe açığı ve cari açık Cumhuriyet tarihinin en yüksek rakamlarında. Avrupa'yı sarsan ekonomik kriz daha Türkiye'ye gelmeden işten atmalar, sıfır zamlı sözleşmeler, hak gaspları gündeme geldi. 2013 daha çetin geçecek, şimdiden hazırlanalım.

Türkiye'de işçi sınıfı mücadeleleri

2012 baharında tüm Türkiye işçi sınıfına umut veren mücadeleler dizisi başladı. Bosch işçileri, 12 Eylül artığı Türk-Metal sendikasıyla Birleşik Metal'e geçtiler. Binlerce metal işçisi patron yanlısı sendika barikatını yıktılar. Metal'de ikinci perde, Kasım'da açıldı. Arçelik ve Renault işçileri de Bosch'un izinden gittiler.

İzmir'de Savranoğlu, Hugo Boss, Billur Tuz, Ankara'da Togo, Antalya'da taşeron işçileri, Mersin'de liman işçileri ve Soda Sanayii, İstanbul'da Güven Elektrik, Texim, BEDAŞ, Hey Tekstil, THY işçileri direniş çadırlarını kurdular mücadeleye atıldılar. Antep'te binlerce tekstil işçisi greve gitti. İnşaat işçileri yeni yeni 2012'nin sonuna doğru kıpırdandılar. Çorlu'da Daiyang metal işçileri, 40 günü aşkın süredir grevdeler. Yeni yıla direniş çadırında girdiler.

DİP kongre ve örgütlenme Devrimin zaferi

Devrimci İşçi Partisi, 2012 yılının son günlerinde, örgütsel ve siyasi olarak kendisini daha da sağlamlaştırdığı, önümüzdeki dönemin mücadelelerine hazırlık açısından çok önemli tartışmalar yapıldığı, kararlarının alındığı bir örgütlenme konferansı ve kongre gerçekleştirdi. Partinin iç yayınında yapılan tartışmalarla başlatılan kongre ve örgütlenme konferansı süreci İstanbul'da gerçekleştirilen iki günlük toplantılarla taçlandırıldı.

Üçüncü Büyük Depresyon'a karşı Üçüncü Dünya Devrimi

Üçüncü Büyük Depresyon'un dünya konjonktüründe belirleyici bir rol oynadığını tespit eden kongre, Arap devrimiyi başlayan devrimci yükselişi Üçüncü Büyük Depresyon'a karşı Üçüncü Dünya Devrimi'nin müjdecisi olarak kabul etti. İlk Ekim Devrimi'nin, ikincisi ise İkinci Dünya Savaşı'nın ardından dünyayı sarsan devrimci dalga şimdi Arap devrimiyi ve bu devrimin Akdeniz havzasından başlayarak tüm dünyada yarattığı etkiyle birlikte yeniden yükseliyor ve kapitalizmin yapısal krizine karşı tek alternatif olarak belirleniyor.

Örgütsel sağlamlaşma

Önümüzdeki dönemi bu şekilde değerlendiren DİP'in, aynı zamanda bir devrimci örgütlenme konferansı gerçekleştirmesi, siyasi tespitlerle yetinmeyen ve kendisini sertleşen sınıf mücadelesinin getir-

diği siyasi görev hazırlayan devrimci örgütlenmedir.

Nitekim örgütlenme mücadelesini inşa etmek için örgütsel yapı ve E daha da içselleşen kararların yanı sıra masaya yatırdı. Devrimci mücadeleleri uzak durarak anıtlığındencililiğe rekabet etmek gerek küçük burjuva zeminin önemi, sızılma, devrim kısı gibi konuların sıcaklığından kaçınılmalı. Hızlı bir örgütlenme amacıyla Devrimci kolektif bir karar alınmalıdır.

İkili hazırlık: Türkiye'de devrim

DİP olarak Devrimci mücadelemizi gerçekleştirdiğimiz için şimdiden sızılma. Bu süre zarfında zaman zaman direnişlere ise yeniden yolda Akdeniz'i adım adım ilerletiyoruz ya dönüştürüyoruz. Devrimci mücadeleye mak üzere dünyayı sertleştiriyor. Devrimci dönemi olarak

ha fazla mücadele!

enme konferansı

çin devrimci Marksist hazırlık

lere örgütsel olarak da devrimci Marksist anlayışın

tenme konferansı, yakere öncülük edecek parçin daha disiplinli bir örgütlenmeye yönelik çalışmaları ve devrimci Marksist yayını politika tartışıldı. Mücadelenin devamından DİP'in inşasını me atağı ile gerçekleştirilip militanları konferansararlılık ve azimle çıktılar.

ürkiye'de ve devrimci öncünün inşası

kuruluş kongremizi gerle Mübarek'in devrilişadece iki gün geçmişti. a Arap devriminin ateşi üşse de sönmedi. Bugün ikseliyor. Arap devrimi adım bir devrimci havza. Baştta bu coğrafya olaya çapında mücadeleler ya çapında bir gericilik nitelendirdiğimiz sürekli

savaş, emperyalizmin saldırı stratejisinden, Libya ve Suriye ile birlikte emekçi sınıflara dayanan direniş, isyan ve devrimlere karşı bir savunma hamlesine dönüşüyor.

Bu dönemde Avrupa'yı saran grev dalgaları ve isyanlar, emperyalizmin kalbinde yükselen sınıf mücadeleleri, devrimin lehine önemli fırsatlar yaratabileceği gibi karşı devrim cephesinin de tüm gücünü bu yükselen dalgayı bastırmak için kullanacağı apaçık görülüyor. Bu yüzden DİP'in kongre ve örgütlenme konferansı, emperyalist savaflara ve faşizme karşı mücadelenin görevlerinin yanı sıra reformist solun işçi sınıfını burjuvazinin hegemonyasına sokma çabalarına karşı sınıf bağımsızlığına dayanan devrimci bir politikanın öneminin altını çizmiştir.

Ekonomik krizin kapıda olduğu Türkiye'de AKP hükümeti en zor dönemlerinden birini yaşamaktadır. Hem iç hem de dış politikada bir dizi krizle boğuşan AKP hükümetinin karşısında AKP karşıtı herkesi birleştirmeye çalışan bir sınıf işbirlikçi anlayışa karşı DİP, hazırlığını sınıf mücadelesinin potansiyellerini gözeterek yapmaktadır. DİP bir yandan grevlere, direnişlere, fabrika işgallerine hazırlanmayı görev olarak belirlerken, sınıf mücadelesinin siyasi bağımsızlığını sağlamak için burjuvazinin çatışan kamplarının karşısında üçüncü cephe çağrısını yinelemektedir. Ancak bu çağrı, önceden olduğu gibi bugün de burjuva partileriyle kurulacak halk cephesine ve

HDK'de olduğu gibi sosyalistlerin ulusal harekete iltihakına karşı, emekçi sınıflarla ezilen Kürt halkının birliğini sağlayacak gerçek bir mücadele cephesine işaret ediyor.

Dünyada Dördüncü Enternasyonal'in Yeniden Kuruluşu Koordinasyonu'nun (DEYK/CRFI), Türkiye'de Devrimci İşçi Partisi (DİP) inşası için mücadele eden militanlar olarak 2013 Ocak ayında kongre ve örgütlenme konferansının yol göstericiliği altında bir kez daha kollarımızı sıvadık ve işçi sınıfını son kavgasını vermek için çağrımızı yineliyoruz: Devrimi göreceğiz, zaferini hazırlayalım! Enternasyonal kurtulur insanlık!

Sungur Savran

2012, Roboski'den Tahrir'e bir yıl

2011 Tahrir ile açılmıştı. 2012 yine Tahrir ile kapandı. İnancını ya da pusulasını yitirmiş niceleri Arap devriminin erken ölümünü ilan ederken, kitleler seçilmiş bir hükümete karşı bile "Halk rejimi devirmek istiyor!" sloganı temelinde yüz binleriyle Tahrir'e akınca, on binleriyle başkanlık sarayını kuşatınca, bütün bunlar Tunus'ta işsiz gençlerin günler boyu süren isyanıyla birleşince, 2012 devrimin dünya üzerinde, özellikle de Akdeniz havzasında bir heyula gibi dolaşmakta olduğunu yeniden kanıtlayarak bitti. Akdeniz havzasında bu yıl aynı zamanda Yunanistan'da büyük bir çalkantı yaşandı: Mayıs ve Haziran aylarında art arda yapılan iki seçimden reformist sol Syriza birinci parti olarak çıkmış olsaydı, ülke çapında devrimci bir durum yaratabilecek bir krizin doğmasına yol açabilirdi. Siyasi kriz, deyim yerindeyse, direktten döndü! Avrupa'da sınıf mücadelelerinde bir sıçramanın ilk işareti de 14 Kasım'da Avrupa'nın bütün ülkelerinde (çok eşitsiz ölçekte) uygulanan genel grev ile geldi. Bu genel grev şimdilik Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun bürokratik tutuculuğunu yansıtıyor olsa da, gelecek açısından çok anlamlı bir işaret fişeğidir.

Elbette, sınıf mücadelelerinin Avrupa, Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da yükselişinin ardında kapitalizmin Üçüncü Büyük Depresyon'unun izleri var. 2008'de dünya ekonomisini uçurumun kenarına getiren derin sarsıntı, 2009-2010 döneminde aldatıcı biçimde atlatılmış görünüyordu. 2011 krizin yeniden başını doğrulttuğu yıl oldu, 2012 bu eğilimi derinleştirdi. Bunun merkezinde elbette avro sistemi var. Yunanistan'ın yanı sıra, İtalya, İspanya, Portekiz de borç denizinde kıvrılırken, müflis ekonomilere Kıbrıs ve Slovenya gibi yenileri katıldı. Avrupa'nın Akdeniz kuşağı bir bütün halinde sarsılıyor. Avrupa Merkez Bankası'nın bankalara gülünç derecede düşük bir faizle verdiği neredeyse sonsuz kredi hattı ve yazın yaptığı "sonsuz likidite" vaadi durumu bir süre için yatıştırdı, ama kaçınılmaz sonucu ancak erteledi. ABD'de yıl "mali uçurum" tehdidi ile sona eriyor. Japonya debeleniyor. Daha önceki dönemin büyüme şampiyonları Çin, Hindistan, Brezilya gibi ülkeler bile ciddi bir yavaşlama yaşıyor. Aslında 2012'de krizin derinliği değildi şaşırtıcı olan; daha derin bir krize dönüşmemesiydi. 2013'te dünya ekonomisi büyük olasılıkla 2012'den çok daha kötü bir performans gösterecek.

2012 başka bir açıdan bakıldığında Suriye yılıydı. Suriye yılı birkaç şey demek. Birincisi, Arap devriminin yolundan çıkartılması demek. Libya daha baştan devrim değildi. Derhal emperyalizmin pençesine düştü. Suriye devrimdi, emperyalizmin bu devrimi hâkimiyetine alıp yolundan saptırması çok sancılı ve ağır işleyen bir süreç oldu. İkincisi, Suriye, Suudi Vahhabiliğinin Şii-Alevi ittifakına saldırarak kendi iç sorununu bir Ortadoğu sorununa dönüştürmesidir.

Üçüncüsü de Tayyip Erdoğan'ın Vahhabiliğin fedaisi haline gelmesi demektir. Böylece, Türkiye'ye adımımızı atmış oluyoruz. Erdoğan'ın ve AKP'nin gericiliği 2012'de daha açık-

ça ortaya çıktı. Bu gericilik, köklerini iç politikada anayasa ve "başkanlık" hesaplarıyla MHP'ye yaslanmasında ve Kürt düşmanlığında, dış politikada ise Suudi Arabistan ve Katar'la birlikte Ortadoğu'da Şii-Sünni farklılığını bir savaş nedenine dönüştürmesinde buluyor.

2012, aynı zamanda AKP'nin eğrisinin yönünün yokuş aşağı döndüğü yıldır. Cemaatle çelişkiler, liberal müttefikleri yitirme, Erdoğan-Gül çekişmesi, Suriye politikasının bataklığa saplanması, Kürt sorununda yenilgi üzerine yenilgi, ekonomideki kötüye gidiş, bütün bunlar AKP'nin hızla irtifa kaybedebileceği bir ortam yaratıyor.

2012, Türkiye ekonomisinin kriz batağına doğru sert bir düşüş yaşadığı yıl aynı zamanda. Özel yatırımların yüzde 11 gerilediği bir ekonomiden kısa vadede hiç hayır gelmez. 2013 hem iç, hem de dış nedenlerle Türkiye'de muhtemelen büyük bir ekonomik sarsıntı yılı olacaktır.

Bizim cepheye gelirse, bu yıl işçi sınıfı açısından "derinden gelen homurtu" yılı oldu. Metal sektöründe bahar ayları Bosch'un, sonbahar ayları ise Arçelik ve Renault'nun gerici sarı sendika Türk Metal'e isyanına tanık oldu. Bu eğilim devam ederse sınıflar arası (ve sendikalar arası) dengeler alt üst olur. Sendikal hareket ise derinden gelen bu homurtulara hiç kulak vermeden sürünmeye devam ediyor. Türk-İş son sendikalar yasası dolayısıyla bir kez daha bir iç çatlak yaşıyor. DİSK'te ise yılın sonunda ciddi bir iç gerilim su yüzüne çıkmış bulunuyor.

Kürt sorununda 2011 Roboski ile kapanmıştı. Bu, devletin, sivillerin katledilmesine dayanan Sri Lanka tipi çözümü test etmesiydi. Maalesef toplum bu testten geçemedi. Ama 2012 dengeleri sarsan bir değişiklik getirdi: Suriye Kürdistan'ında (Rojava) ikinci bir özerk bölge, üstelik bu kez emperyalizmin kontrol ettiği değil, karşı çıktığı bir önderlik altında ufukta belirdi. Bu, Türkiye'deki Kürt sorununda da dengeleri sarsacak bir gelişmedir.

2013 belki de tarihe ODTÜ'nün öğrenci hareketinin kaderini değiştirdiği yıl olarak geçecek.

Solda ise iki süreç yaşıyoruz. Birincisi, Halkların Demokratik Partisi, Türk solunun bir bölümünün sosyalizmin tarihi programından kopuşu yönünde bir potansiyel yaratıyor. İkincisi, Kürt hareketinde ve solda CHP'ye bir eğilim seziliyor. Bu iki gelişme, zaten çok zor durumda olan solun tarihsel gelişmesinde muazzam bir gerileme yaratabilir.

Ama karamsarlığa gerek yok, çünkü 2013 yeniden Tahrir yılı olacak gibi görünüyor. O zaman umutları canlı tutmak ve ister Mısır'da, ister başka yerde yeni Tahrir'lerin zafer kazanması için ihtiyaç duyulan devrimci Marksist partileri inşa etmek amacıyla daha da sıkı çalışmak, 2013 için alınacak yeni yıl kararları arasında doğrusudur. Devrimci İşçi Partisi, çalışmalarını bu yolda kararlı biçimde sürdürüyor, sürdürecektir.

Şiar Rişvanoğlu

**“Pir gotin, ceger sotin”
“Çok söylediler, ciğerleri dağladılar”
Kürt Anasözü/Atasözü**

Tam 4 mevsim geçti üzerinden o günü hiç unutmam. Biz 80 katırdık, onlar, çoğu çocuk 36 insan. Dünyanın güneşin etrafında 23 kez döndüğünü gördü bu yorgun gözlerim. O gece ölen arkadaşlarımdan birkaçı benim kadar, ama ne diğer katır arkadaşlarım ne de çocukların hiçbiri değil benim kadar, 20 kez bile görmemişti bunu. Ama o geceki vahşetin benzerini hiçbirimiz yaşamamıştık daha önce. Hemen hepsi artık sonsuza dek yaşayamayacak, ne o vahşetin benzerini ne de başka herhangi bir şeyi. Oysa bizim derdimiz bir an önce dönüp sıcak ahırlarımızda yatmaktı, onların ise yıllardır hiç değişmeyen şeydi; taşıdığımız şeyleri bir an önce köye ulaştırıp ekmek parası kazanmak. Çok gidip, geldim bu çocukların babalarıyla, ağabeyleriyle dağın öte yanına ama hâlâ aklım almıyor, bu ekmek parası dedikleri şey bunca zorluğa katlanacak kadar değerli mi? Bir de bizim yıllardır canımız pahasına sırtımızda taşıdığımız şeyler o kadar mı değersiz? Ekmek parasını kazanmanın başka yolu yok mudur? Televizyon dedikleri bir cama bakarken konuşurlardı bazen, şehir dedikleri bir yerde daha kolaymış galiba. Bilmiyorum neden gidemiyor oraya buradakiler, ya da oradakiler neden buraya ekmek parası getirmiyor? Oysa öyle güzel şeyler söylüyordu ki orası için Erkan ve arkadaşları, imrendim. Okulu bitirince oraya gidip doktor olacak, mayına basıp kör olmuş babasının gözlerini iyileştirecekti. Ben de çok arkadaşımı kaybettim mayından, birisi de Erkan'ın babası gibi kör oldu, şimdi sadece köyün içinde dolaşiyor. Ama sahipleri öyle iyiler ki; işe yaramıyor diye ormana bırakmadılar, hâlâ bakıyorlar ona. 12 yaşındaydı Erkan. Sadece ikinci geliyordu bizimle dağın öbür yanına ama dost olmuştuk. İnsanmı-

Roboskîli bir katırın günlüğünden son sayfa

şım gibi, kardeşiymişim gibi davranıyor, başımı şefkatle okşayıp “Çav Reşamın/ Kara Gözlüm” diye seviyordu beni. Hatta bu gelişimde kendi yediği elmadan verdi bana -meğer son yediği o elma olacaktı-, şeker gibi, Erkan'ın dili gibi tatlıydı. Futbol diye bir oyunu çok sevdiğini, o oyun için “Kartal Spor” diye bir şey kurduklarını, formasının 4 numara olduğunu anlatıyordu diğer çocuklara. Ama mayına basanlar oynayamıyormuş o oyunu. Messi diye biri varmış o oyunu çok güzel oynayan ve yoksul çocuklarını da seven, dünyanın öbür ucunda bir yerde. Onun gibi olmamış bir başka hayali de. Onun gibi olursa bütün köylüleri kaçak işinden, yoksulluktan kurtaracaktı. İki amcası da vardı bizimle, biri kendi yaşındaki Savaş, diğeri yol boyunca doğacak çocuğunu anlatan Hüsnü. Hüsnü, herkesi hüngür hüngür ağlatan bir ağıt söyledi ki, -Helepçe” diyorlarmış adına- dönüş yolunda verdiğimiz molada, kulaklarımdan ve aklımdan hiç ama hiç silinmedi. Erkan'ın babası köydekilerin çoğu gibi, korucuymuş yeşil üniformalılarla beraber devlet denen şeye hizmet ediyormuş. Ama kör olduktan sonra çok az para vermiş gözlerini verdiği devlet denen şey ona. Erkan o yüzden okul kitaplarını almak için çıkmış kaçağa. Zaten koruculuktan hep öfkeyle söz ediyorlar. O kadar yoksul ve sefil olmasalar, bir de o yeşil üniformalılar onları karların üstünde çırılçıplak yatırıp, ölümle tehdit etmese yapmazlarmış.

Aysız bir geceydi, sis, duman. En beteri de çelik gibi tipi vermiyordu hiçbirimize aman. Ölümçül uçurumlar, bıçak sırtı doruklar, buz bağlamış dereler; ölümün ensemizdeki soluğu daha soğuktan yoksulluğun ve karın soğuşundan. Hepimiz yorgun, bitkin ama heyecanlı bir telaş içindeydik köye yaklaştığımızda. Yolda bir ara durdurulduk ama sonra geçin dedi yeşil üniformalılar. Önce küçük demirden kuşlar geçti üzerimizden. Sonra güneş

çıkması gibi aydınlandı ortalık, bu kez çok büyük demir kuşlar ateş topları yağdırma-ya başladı üzerimize. Kollar, bacaklar, kafalar, parmaklar, kuyruklar, tırnaklar havada uçtu. Karlar, kayalar, ağaçlar, uçan kuşların tüyleri bile kan kızıla boyandı bir anda. Kulakları sağır eden imdatlar, çılgınlıklar, inlemeler, amanlar... İnsanların “kıyamet” diye korkunç bir günden bahsettiklerini hatırlıyorum, herhalde bu oydu. Ben nereye nasıl kaçtım bilmiyorum. Bir kayanın ardından gördüm son kez Erkan'ın dehşet dolu çaresiz gözlerini. Amcaları ve arkadaşlarıyla el ele bizim arkadaşlardan birinin altına saklanmışlardı sanki bizimkiler kendilerini kurtarabilecekmiş gibi. Sonra onlar da havaya uçtu paramparça. Bir zaman sonra koşarak köydekiler geldi, çocukların bir kısmı o anda ölmemişti, ama ambulans dedikleri bazıları donarak, bazıları kan kaybindan öldü. Çok sonra o yabancı bir dilden (galiba Türkçe) konuşan, lüks arabalı, kravatlı adamlar geldi. Sürekli devlet denen şeyden bahsediyor, ölenlerin silahı olduğunu, yanlışlık olduğunu falan söylüyorlardı. Hiçbirini gözüm tutmadı çünkü dillerinde yalan ve gözlerinde ikiyüzlülük ve aşağılama vardı. O gün bugündür, buralarda hayat durdu. Çocuklar oyun oynamıyor, kimse gülmüyor, her yerde Hüsnü'nün kine benzer ağıtlar yankılanıyor, insanlar her günü mezarların başında geçiriyor. Sanki her yer baykuş dolu. Ben de gittim bir gün Erkan'ın mezarına, bir evin açık ambarından çaldığım bir elmayı götürdüm, bıraktım resminin yanına. “Karagözlüm” dedim fısıldayarak, meğer o da kara gözlüymüş, ne yazık canlıyken değil ama resmine dikkatli bakınca fark ettim bunu da. Bu 4 mevsim bana ölümün tiksindirici nefesiyle geçen 400 mevsim gibi geldi. Nereye baksam Erkan'ın, diğer çocukların, katır arkadaşlarımdan parçalanmış bedenleri, dağılmış beyinleri, yanmış, dağ-

lanmış kolları, bacakları geliyor gözümün önüne. Kan ve yanık et kokusu burnumun içine yuva yapmış sanki. Erkan'ın amcasının söylediği ağıt yaşlı kulaklarımda çınlıyor: “Hawar, hawar, hawar...” Belki de başımıza gelecekleri o hissetmişti önceden. Eminim ne hayvanlar, ne de doğa yapmaz, bilmez o günkü zulmün, vahşetin benzerini bile. Böylesini ancak insan insana yapar. Ama Erkan ve buradakiler gibi yoksul ve şefkatli insanlar değil, olsa olsa o yabancı dilden konuşan, lüks arabalı kravatlı, devlet denen şeyden bahseden adamlar yapar, ya da yeşil üniformalılar, bundan da eminim. Bugün ellerinde sarı, kırmızı, yeşil flamalar, bir de içinde orğa, çekice benzeyen şekillerin de olduğu şirli kartlar, kızıl bayraklar, ha bir de kırmızı karanfiller taşıyan insanlar geldi köye. Ölenleri anmak için şehirden geliyorlarmış. Erkan'ın gözlerindeki şefkate benzer bir şeyler gördüm onların gözlerinde, bir de umut, bir de gözyaşlarında bile şair dedikleri, Nâzım Hikmet diye bahsettikleri birinin “kavganın musikisi” diye tarif ettiği bir neşe vardı sanki. Sabahın sahipleri gibiydiler. Sanırım onlar sorar bunun hesabını, alır hepimizin intikamını. Benim umudum yok artık, dayanamayacağım bu Gabar'ın vadilerinden derin, Botan'ın sularından soğuk keskin ızdıraba. Zaten kaç mevsim kaldı ki önümde. Hep ölümümün sebebi olacağından korktuğum, şimdi ise sonsuz acımı sonlandıracak kurtuluşumun çaresi olacak bir uçurumun başındayım. Bixatréte kara gözlü kardeşim, şeker hevalim. Keşke yaşayacak gücü bulabilseydim kendimde. Mezarının başına, resminin, kara gözlerinin yanına her gün bir elma bırakırdım emin ol her defa. Elveda! Ne bir katır, ne bir insan, ne de başka bir canlı en küçük de olsa benzerini yaşamasın bu acının asla bir daha!

**Roboskî-Adana
30 Aralık 2012**

Hrant Dink:**Cinayetin altıncı, aklamamanın birinci yılı**

Hrant Dink'in katledilişinin altıncı yılı, tetiği çekenin ve silah verenin cezalandırılıp esas katil devletin aklanmasının ise birinci yılı doluyor.

“Delilleri karartma” şüphesiyle öğrencileri, siyasetçileri ve Kürtleri aylarca hatta yıllarca tutuklayarak mahkemeye çıkarmadan demir parmaklıklar ardına koyan devletin itina ile delilleri kararttığı bir davaydı Hrant Dink davası. Katıldığı eylem, attığı bir slogan, evde bulundurduğu bir yayın sebebiyle örgüte yardım ve yataklıktan hapse tıklan binlerce gencin olduğu yerde bir cinayete yardım ve yataklık yapan polislerin, istihbaratçıların, faşist ve ırkçı siyasetçilerin itina ile korunduğu bir davaydı Hrant Dink davası.

Adaleti katledenlerden adalet beklenen bir davaydı aynı zamanda bu dava. Tabii ki bu beklenti boşunaydı. Tetiği çeken Ogün Samast çocuk mahkemesinde yargılanıp 21

yıl aldı. Azmettirici Yasin Hayal ağırlaştırılmış müebbetle cezalandırıldı. Dink'in avukatlarının ısrarla davaya dahil edilmesini talep ettikleri ve ısrarla İçişleri bakanlığı tarafından soruşturma izni verilmeyen, mahkeme heyeti tarafından kollanan devlet yetkilileri ve faşistler asla unutulmamalı ve unutturulmamalıdır.

Hrant Dink'i makamında MİT görevlileri ile birlikte tehdit eden dönemin İstanbul Vali Muavini Erhan Güngör, dönemin İstanbul Valisi Muammer Güler, dönemin MİT İstanbul Bölge Başkan Yardımcısı Özer Yılmaz, dönemin Trabzon İl Jandarma Komutanı Albay Ali Öz, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah isimleri unutulmamalıdır. Dışişleri Bakanlığı'nın Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde Hrant Dink'i bir Nazi savaş suçlusuna benzetme gafleti ve alçaklığına düşerek, tetikçilere hafifletici nedenler icat ederek

yaptığı iğrenç savunma unutulmalıdır. Bu savunmayı yapanların başında duran bakan Davutoğlu sonraki tüm kıvırtmalarına rağmen unutulmamalıdır. Bu isimler teker teker taşıdıkları anlamın ötesinde bir bütün olarak devletin bu cinayette oynadığı rolü ortaya koymaktadırlar. Onlara hiçbir şey olmamıştır. Hatta terfi etmişlerdir. Yani devlet yaptığının arkasında durmuştur.

Eğer Hrant'ı katledenler yaptıklarının arkasında duruyorsa o halde unutmamanın ötesine geçmek gerekiyor demektir. Hrant'ı savunanlar, halkların kardeşliğini savunanlar da yaptıklarının arkasında durmalıdır. Hrant'ı Nazi subayı ile kıyaslayanla

BDP'lileri faşistlikle suçlayan aynı siyasettir. Hrant'ı katledenle Uludere'de çocuklara bomba yağdırarak kıyan aynı devlettir. Bu devletin saflarında demokratik müttefikler aramak boşunadır. “Taraf”ını Hrant'ın katillerinin aklayıcılarının yanında belirleyenlerin maskesi çoktan düşmüştür. Hrant'ın gerçek arkadaşları ve dostları bunların yanında durmak bir yana ancak bunlara karşı mücadele edebilir. Hrant'ı savunanlar yaptıklarının arkasında duracaksa Hrant'ın hesabını, Uludere'nin hesabını sormaya devam etmelidir. Cinayetlerin ve katliamların asıl sorumlularının cezalandırılması için mücadele etmelidir.

Devrimci İşçi Partisi bildirisi

Ne oyalama, ne tasfiye, Kürt sorununun çözümü!

MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın Abdullah Öcalan'la görüşmeler yaptığının ve DTK Eşbaşkanı Ahmet Türk ile BDP milletvekili Ayla Akat Ata'nın Öcalan'ı ziyaret ettiğinin ortaya çıkması, toplumda, akan kanın bu kez durdurulabileceği ve Kürt sorununun çözüme ulaştırılabileceği yönünde bir umudun yeşermesine yol açtı. Ancak iktidar çevrelerinin, örneğin AKP sözcüsü Hüseyin Çelik'in veya başbakanın danışmanı Yalçın Akdoğan'ın diline bakacak olursak, bütün yapılmakta olan, "PKK'ye silah bıraktırmak". Bu dilin, sözde milliyetçilerin eleştirilerini karşılamak için benimsendiği söylenirse, bir sonraki adımın nasıl atılacağını sormak gerekiyor. Halkın bir bölümünü kandırarak Kürt sorununu çözemezsiniz! Ayrıca Kürt tarafının önerileri ortadadır. Öcalan'ın protokolleri 2009 Ağustosundan bu yana devletin elindedir. Buna karşılık hükümetin Kürtlere en ufak bir önerisi açıklanmıyor. Üstelik sadece kamuoyuna değil, Kürt tarafına da açıklanmadığı bizzat hareketin önderleri tarafından ifade ediliyor.

Her şey, hükümetin bu yeni adımının da ya daha önce 2009 yılında "açılım" denen politikada olduğu gibi Kürt sorununu değil Kürt hareketini çözme amacıyla yola çıktığını, ya da 2011 yılında seçimleri kazasız belasız atlattan sonra sürdürülen politikada olduğu gibi bir oyalama ve zaman kazanma taktiği olduğunu düşündürüyor. Bugünkü adımın ardında muhtemelen şu faktörler yer alıyor: Birincisi, AKP'nin Kürt tabanı, hatta milletvekilleri hükümetin politikasından, hele hele Roboski katliamı sonrasında gösterdiği küstahlıktan ve BDP'li milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılması konusunda yapılan hazırlıktan ciddi bir rahatsızlık duyduğunu ortaya koymuş bulunuyor; AKP doruğunun bu tepkiyi yumuşatması, "biz denedik, onlar istemiyorlar" diyebilmesi gerekiyor. İkincisi, Suriye olayı, Türkiye devletinin Kürt sorununun dört parçalı bir Kürdistan sorunu olduğunu görmezlikten gelmesinin sonunda nasıl ayağına dolaştığını kanıtlanmış bulun-

yor. Bugün Suriye Kürdistanı'nda, Kürtlerin "Rojava" adını verdiği yeni bir özerk bölge doğmuştur. Bu özerk bölge Türkiye'nin Suriye politikası bakımından muazzam bir engel oluşturuyor. Suriye'ye karşı verilecek herhangi bir savaşta Türkiye'deki Kürt hareketinin tarafsızlaştırılması bu bakımdan büyük önem taşıyor. Üçüncüsü, 2012 yılında yaşananlar, Tayyip Erdoğan'a 2013 yılında başkanlık sistemine dayalı bir anayasayı geçirene ve 2014'te başkanlık seçimlerine girene kadar Kürt sorununu derin dondurucuya koyamayacağını öğretmiştir. 2013 sonuna kadar bekleyip başkanlık seçimine çok yakın bir aşamada risk almaktansa, Erdoğan Kürt hareketinin etkisini şimdi gerileterek önümüzdeki dönemi güvenceye almak istiyor. Nihayet, 2013'ün ağır bir ekonomik krize gebe olacağı daha yılın ilk gününde Tofaş'tan bin işçinin çıkarılmasıyla, işçi sınıfının buna ciddi bir tepki vereceği de hemen ardından İstanbul Topkapı'daki Şişecam fabrikasının işçilerce işgal edilmesi ile ortaya çıkmıştır. Hükümet, 2013'ü kazasız belasız atlattık için, işçi sınıfı ile boğuşma zorunda kalma ihtimaline hazırlık olarak Kürt hareketini yumuşatmayı amaçlıyor olabilir.

Bütün bu nedenlerden dolayı, Kürt hareketinin de, Kürt sorununun özgürlük ilkeleri temelinde çözülmesini özleyen Türk işçi ve emekçilerinin de yeni başlayan sürece son derecede temkinli yaklaşması gerekir. Anayasa ve başkanlık seçimi için 2010 anayasa referandumundan esinlenerek MHP tabanına göz dikmiş olan Tayyip Erdoğan'ın 2014'ten önce Kürt halkının taleplerini ciddi şekilde karşılayacak herhangi bir düzenlemeye yanaşması düşük bir olasılıktır. AKP hükümetinin hâlâ Kürt sorununun çözümüne ciddiyetle yaklaştığı söylenemez.

Bu konuda ciddiyetin bir ölçüsü Kürt hareketinin bütün bileşenlerinin müzakerelere katılmasından geçiyor. Herkesin teslim ettiği gibi, Kürt hareketinin tek temsilcisi Öcalan

Türkiye işçi sınıfının Kürt halkı ile bir çıkar çelişkisi yoktur. Varolan düzen her ikisini de eziyor. Birinin özgürleşmesi, olsa olsa ötekini de özgürleşmesinin yolunu açacaktır. Tutsak müzakereci olmaz, Öcalan'a hareket ve temas özgürlüğü! Kürt halkına özgür bir statü! Demokratik özerkliğin güvenliğe ihtiyacı var! Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!

değildir. Onun dışında, örneğin büyükelçiler toplantısında Hakan Fidan'ın da açıklıkla ifade ettiği gibi, Kandil, Avrupa ve BDP/DTK odakları vardır. Kandil'de ise, yine Fidan'ın da teslim ettiği gibi, sadece Türkiye'den Kürtler değil, örgütün İran, Irak ve Suriye kökenli unsurları da vardır. Bu durumda, 14 yıldır hapsedilen Öcalan'ın, hareket onu "baş müzakereci" olarak kabul etse de, tek karar verici konumunda olduğunu hayal etmek oyalama taktiğinin açık bir işareti olur. Zaten gerek Kandil'in, gerekse Avrupa'nın derhal yaptığı açıklamalar, sürecin böyle yürütülmesi ihtimalini en açık bir dille reddetmektedir. Şayet anlamlı bir barış müzakeresi yapılacaksa, Öcalan'ın hareket ve temas özgürlüğüne kavuşturulması vazgeçilmez bir unsurdur. Tutsak müzakereci olmaz! Tutsak birinin, halkın kendisine ne kadar güveni olursa olsun, sağlıklı bir müzakere yürütmesi beklenemez. Öcalan hareket ve temas özgürlüğüne derhal kavuşturulmalı, süreç bu temelde başlatılmalıdır.

Bugüne kadar devlet ile Öcalan arasında ne görüşüldüğü şu an için sırdır. Ama AKP sözcülerinin ve ideologlarının meseleyi "PKK'yi silahsızlandırma" ciddiyetsizliğiyle ele almaları ortaya kabul edilemez bir doğrultu çıkarıyor. PKK sorununu Kürt sorunundan ayrı ele alınamayacağını görmezlikten gelen, Türkiye'de kanın akmaya, her iki taraftan gencecik insanların ölmeye devam etmesine çanak tutuyor demektir. Yapılacak müzakereler mutlaka Kürt halkının kendi istediği biçimde kendi kendini yöneteceği bir özgür statüyü içermelidir. Selahattin Demirtaş'ın 28 Aralık'ta Roboski 'de söylediği gibi, bu özerk Kürdistan olabilir, federe Kürdistan olabilir, bağımsız Kürdistan olabilir. Müzakereler mutlaka bu statüyü masaya koyarak yürütülmelidir. Kürt sorununun çözümünün asgari koşulu, Kürtlere özgürce yaşabilecekleri bir statünün verilmesidir.

Bu gündeme alındığında, silah bırak-

ma konusunda ısrarın temelleri de ortadan kalkar. Kürt hareketinin silahsızlanmasını istemek, Kürdistan topraklarının bütünlüğü içinde ve Ortadoğu bağlamında düşünüldüğünde olumsuz bir yöneliştir. Çünkü bu silahsızlanma Kürdistan'ın bütünü düşündüğünde Barzani'yi tek silahlı güç olarak bırakmak demektir. Bu Kürt hareketinin sadece askeri değil aynı zamanda siyasi tasfiyesinin de önünü açacaktır. Ortadoğu tam anlamıyla bir hesaplaşma alanı haline gelmiştir. Ortadoğu'da herkes silahlanıyor. Özgür Suriye Ordusu'na bağlı olsun olmasın Suriye'de emperyalizm yanlısı veya Selefi odakların askeri gücü bunun sadece çarpıcı bir örneğidir. Kürdistan Ortadoğu'da dört önemli devletin keşişme noktasında bir merkezdir. Dolayısıyla ABD emperyalizmine bütünüyle tâbi bir siyasi konumda olan Barzani'nin karşısında, emperyalizmin karşısına almış olduğu Kürt hareketinin silahsız kalmasını istemek, hem Kürdistan'da, hem de Ortadoğu çapında emperyalizmin oyununu oynamak, güç dengelerinin onun lehine dönmelerini savunmak demektir. Türkiye'nin anti-emperyalist bütün güçleri, emperyalizm lehine bu adımın karşısında durmalıdır. Yapılması gereken, yeni statünün tanımlayacağı Kürt gerçekliğinin bir güvenlik gücüne kavuşturulmasıdır.

Türkiye işçi sınıfının Kürt halkı ile bir çıkar çelişkisi yoktur. Varolan düzen her ikisini de eziyor. Birinin özgürleşmesi, olsa olsa ötekini de özgürleşmesinin yolunu açacaktır.

- **Tutsak müzakereci olmaz, Öcalan'a hareket ve temas özgürlüğü!**
- **Kürt halkına özgür bir statü!**
- **Demokratik özerkliğin güvenliğe ihtiyacı var!**
- **Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!**

7 Ocak 2013

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi

Roboski: Sri Lanka testi

28 Aralık 2012, Şırnak (Şirnex) Uludere'deki (Qilaban) Roboski köyünün sakini çoğu çocuk 34 Kürt'ün hava bombardımanı ile katledilmesinin birinci yıldönümü idi. O gün, büyük çoğunluğu bölgeden olmak üzere binlerce insan Roboski annelerinin ve halkının acısına ortak olmak ve katliamın hesabını sormak üzere Roboski köyüne akın etti. Aralarında sendikalar ve sosyalist siyasi partiler olan birçok kurumun yöneticileri de Roboski halkı ile dayanışmak üzere o gün oradaydı. Devrimci İşçi Partisi de, genel başkanı Sungur Savran ve kurucu üyelerinden Şiar Rişvanoğlu'nun da dâhil olduğu bir heyetle Roboski'deydi.

Katliamın birinci yıldönümünde Roboski'de düzenlenen anma sırasında yapılan konuşmalar, Kürt hareketinin ve solun Roboski meselesine nasıl baktığını, Devrimci İşçi Partisi'nin Roboski katliamını değerlendirilmesinin ötekilerden nasıl farklılaştığını ortaya koydu. Kürt hareketi uzunca bir süre Erdoğan'dan "özür" beklemişti. Bu özür gelmeyince, hareketin çizgisi de (belki bazı yeni bilgilerin akışıyla da) değişmişti. Roboski'de BDP Eşbaşkanı Demirtaş ve DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk katliam konusunda son kararı başbakanın vermiş olduğu, yani onun 34 canın ölümünden doğrudan sorumlu olduğu fikrini işlediler. Şayet Demirtaş ile Tuğluk'un bu ortak yaklaşımı doğru ise, Demirtaş'ın ko-

nuşmasında başbakandan talep ettiği özür tamamen havada kalmaktadır. Bu durumda başbakana yöneltililebilecek bir talep yoktur. Başbakan hakkında ileri sürülebilecek bir talep vardır: yargılanması. Çünkü iddiaya göre esas siyasi sorumlu odur.

Peki, neden BDP'nin söyleminde özür hâlâ başköşeyi tutmaktadır? Çünkü maalesef BDP'nin ve genel olarak Kürt hareketinin Erdoğan'dan beklentileri hâlâ devam etmektedir. Bu tablo da göstermektedir ki, BDP'nin bu çizgisi gerçeklere aykırıdır ve DİP'in ısrarla altını çizdiği gibi terk edilmelidir.

DİP, daha katliamın ilk gününden Türk solunda başka hiç kimsenin sahip çıkmadığı bir açıklamayı ortaya atmıştır: "Sri

Lanka çözümü". "Sri Lanka tipi çözüm" o ülkenin ezilen ulusu adına Tamil Kaplanları örgütünün uzun süre boyunca ciddi başarılar elde etmesinden sonra, bir aşamada Sri Lanka hükümetinin, binlerce, on binlerce sivili katletme pahasına Tamil Kaplanlarını ezmesine verilen addır. Roboski olayı, muhtemelen böyle bir politikanın uygulamaya konulmasından önce bir test olarak düzenlendi. Amaç toplumun sivillerin katliamına ne tepki vereceğini test etmektir. Böyle bir politikanın işçi hareketinin ve demokratik hareketlerin çok güçlü olduğu Avrupa'nın kiyısında bir Türkiye'de, Ortadoğu'ya "İslam ile demokrasinin uyuşabileceğinin örneği" olarak gösterilmeye çalışılan bir Türkiye'de, uzak ve kimseye örnek olma-

yan Sri Lanka'daki kadar kolay uygulamaya konulamayacağı açıktır. Ama mesele şudur: bugün mümkün görünmeyen bu tip bir çözüm, Ortadoğu'da bir savaş başladığı takdirde bambaşka bir imkâna kavuşacaktır.

Türkiye solunun ezici çoğunluğu, özellikle de Halkların Demokratik Kongresi'nde yer alan siyasi akımlar "Roboski için adalet" şiarını neredeyse bayraklarına yazmış durumdadır. Sri Lanka tipi çözümü test eden bir devletten adalet beklenemez. Biz doğru şiarın "hesap sorulacak" olduğunda ısrarcıyız. Ne özür talebi, ne adalet talebi. Çok uzak olmayan bir gelecekte, işçi sınıfı ve emekçilerin kitlesel hareketi yükseldiğinde ve elini ezilen Kürt halkına uzattığında hesap sorulacaktır.

2013, Nâzım Hikmet yılı

2013, Nâzım Hikmet'i yitirışimizin 50. yıldönümü. Bu yıl boyunca Devrimci İşçi Partisi bütün olanaklarıyla komünizmin bu büyük şairini anacak. Gerçek gazetesi, sayfalarında şairin yapıtını genç kuşaklara aktarmak amacıyla çeşitli dosyalara ve şiirlerine yer verecek. Devrimci Marksizm dergisi ise Nâzım Hikmet üzerine teorik yazılar yayınlayacak. Nâzım Hikmet'in sanatının yanı sıra 20. yüzyılın Türkiye ve dünya komünizmi içinde tuttuğu yeri de değerlendirmeye çalışacağız.

Nâzım Hikmet, Ekim devriminin çocuğu

"Lenin'i görmedim nöbetini tuttum tabutunun başında 924'te 961'de ziyaret ettim anıt kabri kitaplarıdır"

Burjuva düşüncesi, şairin, yazarın, sanatçının yapıtını sanki doğuştan biçimlenmiş ince, hassas, hatta kırılğan bir ruhun ifadesi olarak görür. Oysa sanatçı, yazar, şair, kendi özel hayatının olduğu kadar, çağına damga vuran büyük olayların, içinde yaşadığı toplum ve dünyanın bir ürünüdür. Ruhuda, yapıtı da bu olayların etkisi altında biçimlenir. Nâzım bu açıdan bakıldığında tarihin bugüne kadar gördüğü en büyük komünist devrim olan Rusya'daki Ekim devriminin (1917) ürünüdür. Bu devrimin esiniyle ufukunu açtığı sanatçılar arasında Diego Rivera resimde, Şarlo sinemada, Meyerhold ve Brecht tiyatrodan ne ise, Nâzım da (elbette birkaç başka büyük şairle birlikte) şiirde odur.

Nâzım on sekiz yaşında, arkadaşı Vâlâ Nurettin ile birlikte, işgal altındaki İstanbul'dan gizlice Anadolu'ya geçmiştir. Ama 1921'de Ekim devriminin topraklarına yönelmiştir. Yani Türkiye'de ve Rusya'da aynı anda iki büyük ve çığır açıcı mücadele yaşamaktadır ve Nâzım bunların ikincisinin içinde büyümeyi tercih etmiştir. Hayatı boyunca Ekim devrimine sadık bir komünist olarak kalacaktır.

Milli şair değil, komünist şair!

Sevdalınız komünisttir, on yıldan beri hapistir, yatar Bursa kalesinde.

Hapis ammâ, zincirini kırmış yatar,

en âlâ bir mertebeye ermiş yatar, yatar Bursa kalesinde.

Türkiye burjuvazisi, 1991'de Sovyetler Birliği çöktükten sonra komünizm tehlikesinin artık tarihte kaldığı konusunda bir hayale kapıldığı için Nâzım'a karşı düşmanlık politikasının yerine onu ulusal kültür içinde eritmek, büyük şairler arasında bir başka büyük şair olarak sunmak, kısacası komünist sesini örtbas ederek zararsız bir edebiyatçı haline getirmek istiyor. Düzenle bütünleşmeye karar vermiş solcular da bundan yararlanarak Nâzım'ı burjuva cumhuriyetinin bir parçası kılmaya çalışıyor. Bu düzen solcularının en sevdiği Nâzım meşgalesi, "Nâzım'a vatandaşlığı iade edilsin, mezarı Türkiye'ye gelsin" oyunudur. İlki gerçekleşmiştir, şimdi ikincinin peşindedir. Biz bugünkü koşullar altında Nâzım'ın mezarının Türkiye'ye getirilmesine karşıyız. Bu, büyük şairin bu düzene düşmanlığını gözlerden gizleyecek bir halkla ilişkiler operasyonu olur. Nâzım'ın kendi diliyle söyleyelim: Nâzım Hikmet Moskova'da Novo Deviciy mezarlığında yatmaktadır, ama zincirini kırmış yatmaktadır, en âlâ bir mertebeye ermiş yatmaktadır!

Evet, Nâzım "Vasiyet" adlı şiirinde Anadolu'da bir köy mezarlığına gömülmek istemiştir. Ama hangi koşullarda? "Traktörlerle türküler geçsin altbaşından mezarlığın./seher aydınlığında taze insan, yanık benzin kokusu./tarlalar orta malı, kanallarda su./ne kuraklık, ne candarma korkusu." "Tarlalar orta malı", yani devrimden sonra. Bırakın Nâzım'ın yakasını. Onu biz komünistler, devrimden sonra getireceğiz kendi topraklarına!

Nâzım Hikmet komünist bir militandı

partimden koparmağa yeltendiler beni sökmedi yıkılan putların altında da ezilmedim

Nâzım Hikmet sadece komünist bir şair ve aydın değildi. Komünizmin mücadelesini aynı zamanda bir işçi sınıfı partisi inşa ederek pratikte veremeye çalışan bir militandı. Mustafa Suphilerin 1920'de Üçüncü (Komünist) Enternasyonal'in (Komintern) Türkiye seksiyonu olarak kurduğu Türkiye Komünist Partisi'nin (TKP) üyesi idi. (Tarihi TKP'nin 2001 yılında kurulan ve bugün de bu ad altında faaliyet gösteren TKP ile en ufak bir örgütsel ilişkisi yoktur.) Gördüğü bütün baskılar bundan dolaydır.

TKP'nin Lenin sonrası dönemde Sovyetler Birliği'ni ve Komintern'i hâkimiyeti altına alan Stalinist bürokrasinin dayattığı çizgiyi benimsemesi karşısında Nâzım'ın nasıl bir tavır takınmış olduğu henüz incelenmeyi bekleyen bir konudur. Nâzım 1930'lu yıllarda parti içinde bir muhalefetin önde gelen isimlerinden biri olmuş, Hikmet Kıvılcımlı kendisini "Troçkist" olarak nitelemiştir. Elbette bu niteleme Nâzım'ın gerçekten de Troçkist olduğunu göstermez. Üstelik, Nâzım 1951'de Sovyetler Birliği'ne göçtüğünden sonra Sovyet bürokrasisi ile iyi ilişkiler sürdürmüş, onun dünya çapındaki propaganda aygıtının bir temsilcisi rolünü de üstlenmiştir. Ama Stalinizme karşı tavrı henüz araştırılmayı beklemektedir.

Otobiyografi

1902'de doğdum doğduğum şehre dönmedim bir daha geriye dönmeyi sevmem üç yaşında Halep'te paşa torunluğu ettim on dokuzumda Moskova komünist üniversite öğrenciliği kırk dokuzumda yine Moskova'da Tseka-Parti konukluğu ve on dördümden beri şairlik ederim kimi insanlar otların kimi insan balıkların çeşidini bilir ben ayrılıkların kimi insan ezbere sayar yıldızların adını ben hasretlerin

hapislerde de yattım büyük otellerde de açlık çektim açlık grevi de içinde ve tatmadığım yemek yok gibidir

otuzumda asılmamı istediler kırk sekizimde Barış madalyasının bana verilmesini verdiler de otuz altımda yarım yılda geçtim dört metre kare betonu elli dokuzumda on sekiz saatte uçtum Prag'dan Havana'ya

Lenin'i görmedim nöbetini tuttum tabutunun başında 924'te 961'de ziyaret ettim anıt kabri kitaplarıdır

partimden koparmağa yeltendiler beni sökmedi yıkılan putların altında da ezilmedim

951'de bir denizde genç bir arkadaşla yürüdüm üstüne ölümüm 52'de çatlak bir yürekle dört ay sırtüstü bekledim ölümüm

sevdiğim kadınları deli gibi kıskandım şu kadarcık haset etmedim Şarlo'ya bile aldattım kadınlarımı konuşmadım arkasından dostlarımın

içtim ama akşamcı olmadım hep alınımın teriyle çıkardım ekmeğim paramı ne mutlu bana

başkasının hesabına utandım yalan söyledim yalan söyledim başkasını üzmemek için ama durup dururken de yalan söyledim

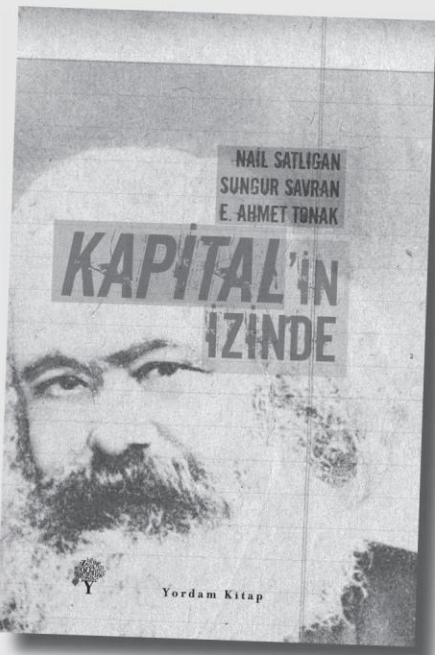
bindim tirene uçağa otomobile çoğunluk binemiyor operaya gittim çoğunluk gidemiyor adımla duymamış operanın çoğunluğun gittiği kimi yerlere de ben gitmedim 21'den beri camiye kiliseye tapınağa havraya büyücüye ama kahve falına baktırdığım oldu

yazılarım otuz kırk dilde basılır Türkiye'mde Türkçemle yasak

kansere yakalanmadım daha yakalanmam da şart değil başbakan falan olacağım da yok meraklısı da değilim bu işin bir de harbe girmedim sığınaklara da inmedim gece yarları yollara da düşmedim pike yapan uçakların altında ama sevdalandımtım altmışıma yakın sözün kısası yoldaşlar bugün Berlin'de kederden gebermekte olsam da insanca yaşadım diyebilirim ve daha ne kadar yaşarım başımdan neler geçer daha kim bilir.

Kapital'in izinde

Nail Satlıgan, Sungur Savran, E. Ahmet Tonak

Bu kitabın yayımlandığı 2012 yılı, Karl Marx'ın Kapital başlığını taşıyan başyapıtının ilk kez yayınlanışının (1867) 145. yılı. Ama aynı zamanda dünya kapitalizminin 2007'de başlayan büyük ekonomik krizinin 5. yılı. Marx'ın Kapital'de sergilediği kapitalizm eleştirisi ve analizi, kapitalist üretim tarzının çelişkili doğasını kavramış olanlar için, 1990'lı ve 2000'li yıllarda bütün dünya "küreselleşme" güzellmeleriyle sarhoş olmuşken bile geçerli idi. Ama içinden geçmekte olduğumuz dev ekonomik kriz Kapital'i bütün dünya için yeniden güncelleştirmiş bulunuyor. Elinizdeki çalışma, entelektüel hayatlarının bütününü boyunca, insan düşüncesinin bu büyük ürününden, Kapital'den hareketle içinde yaşadığımız dünyayı kavramaya çaba göstermiş üç yazarın, Nail Satlıgan, Sungur

Savran ve E. Ahmet Tonak'ın, çeşitli tarihlere yazmış oldukları yazıları bir araya getiriyor. Bu kitaptaki yazılar, kâh Kapital'in insan düşüncesinin tarihsel gelişmesinde nasıl eşsiz bir sıçrama olduğunu ortaya koyuyor, kâh Marx'ın kapitalist üretim tarzına ilişkin analizini eleştiren yaklaşımlara bir dizi cevap getiriyor, kâh Kapital'in kategorilerini somut ve elle tutulur büyüklükler olarak ölçüyor, kâh Marksist tezleri günümüzün dünyasının yenilikleri karşısında sınıyor... Bu toprakların üç insanı, Avrupa'nın bütününün çocuğu Karl Marx'ın düşüncelerini 21. yüzyıla taşımaya çalışıyor. Bu kitap, uluslararası bir sınıf olan proletaryanın bakış açısını ifade eden teorinin kendisinin de enternasyonal karakterini tescil ediyor.

Suriye'de emperyalist planlar ve ihtimaller

Suriye'de Esad ve Suriyeli muhalifler arasında devam eden pat durumu, emperyalist güçler için bölgeye yeni açılımlar yapma ihtiyacını doğuruyor. Kasım ayındaki Doha Konferansı'yla birlikte muhalif güçler tekrar birleştirilmiş, eskiyenler bir kenara bırakılmış, Suriye Ulusal Konseyi pasifize edilmiş ve onun yerine Suriye Muhalefeti ve Devrimci Güçler Ulusal Konseyi (SMDK) kurulmuştu. Ardından Antalya'da daha merkezileşmiş bir askeri örgüt için toplantılar yapıldı. Şimdi, Suriye'de kartlar yeniden dağıtılırken üç plan öne çıkıyor.

Esad'ın askeri yöntemlerle devrilmesi

Birincisi, ABD ve İsrail'in baştan beri savunduğu Türkiye, Katar ve Suudi Arabistan cephesinin de aktif destekleyicisi ve finansörü olduğu plan. Buna göre Suriye'de

çözüm ya Suriyeli muhaliflerin Esad'ı askeri olarak ezmesiyle olacak ya da Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nin kararıyla dışarıdan askeri müdahalesiyle... İlkine yönelik pek çok yatırım yapıldı, yapıyor. Türkiye egemenleri, muhalif güçleri askeri ve lojistik olarak destekliyor. Bu plandaki

beklenmedik gelişme, ABD ve İsrail'in, geçen Aralık ayında Suriyeli askeri muhalefetin önemli bileşenlerinden El Kaide bağlantılı El Nusra Cephesi'ni terörist listesine alması oldu. Suriye muhalefetinin ABD'nin bu kararına cevabı, El Nusra Cephesi'ni "Suriye devriminin bir parçası" olarak tanımlaması oldu. Bu yanıt, ABD emperyalizminin bu yöneme verdiği krediyi azaltabilir. El Nusra Cephesi'nin ABD ve İsrail'in Ortadoğu'daki çıkarlarıyla en çok kan uyuşmazlığı olan unsur olması ve giderek güçlenmesi atlanmaması gereken bir nokta. Çünkü emperyalistler, finanse ettikleri güçlerin, öngördükleri Esad sonrası dönemde başlarına bela olmasını istemiyorlar. ABD ve İsrail, Ortadoğu'nun tam ortasında ikinci bir Usame Bin Ladin vakasına karşı önlem alıyor

Emperyalist müdahale ihtimali ise Suri-

yeli muhaliflerin Esad'ı devrememesi durumunda uygulanacak ilk tedbir olarak görülüyor. AKP'nin, Suriye'ye yönelik askeri müdahalenin önünü açan tezkereyi geçirdiği günlerde dışarıdan askeri müdahale daha canlı bir ihtimal olarak görülüyordu. Ancak hemen ertesinde, Doha Konferansı'yla beraber Suriyeli muhalifler yeniden dizayn edildi. Muaz El Hatip, Suriye muhalefetinin önderi olarak parlatılmaya başlandı. Batı Kürdistan'daki atılım, Türkiye'nin büyük teşvikiyle Barzani'nin politik ağırlığı ve çetelerin silahlı saldırıları ile ezilmek istendi. Suriye'deki iç savaşın seyri, şimdilik İsrail'in bölgedeki çıkarlarıyla ters düşüyor. Bu açıdan emperyalist saldırıdan ziyade Suriyeli muhalefete verilen askeri destek devam ediyor.

Esad'lı geçiş

İkinci plan ise Rusya'nın başını çektiği Çin ve İran'ın da desteklediği, Cenevre mutabakatına dayanan Esad'lı geçiş planı. Plana göre Esad ile muhalifler arasında hemen diyalog başlayacak, muhaliflerin de yer aldığı bir geçiş hükümeti kurulacak ve uluslararası toplumun gözetimindeki bir seçimle Suriye halkı kendi kaderini tayin edecek. Son olarak BM Suriye Özel Temsilcisi Ahdar İbrahimî'nin de revize ettiği plana göre Esad'ın, 2014'e kadar görevinin başında kalması öngörülüyor. Plan, son tahlilde Rusya'nın Esad aracılığıyla kazandığı mevzileri koruması anlamına geliyor.

Rus Dışişleri Bakanı Lavrov, Suriye'de çözüm adına Esad'ın çekilmesinin ön şart olmasını kimsenin dayatamayacağını ifade ediyor. İbrahimi'nin Moskova gezisi sonrası tekrar kamuoyuna sunulan planını, Özgür Suriye Ordusu reddederken, Esad hükümeti ilk andan itibaren kabul etmişti.

ABD ve Rusya mutabakatı ile Esad'sız Suriye

Son plan ise ABD ve Rusya'nın ortak bir çerçevede buluşup Esad'sız bir Suriye'nin geleceği için karar vermesi. Esad için Rusya desteğinin hayati bir önem arz ettiği sır değil. ABD ve İsrail'in Rusya'nın da çıkarlarını koruyan bir modeli nasıl formüle edeceği merak konusuyken Aralık ayındaki bazı gelişmeler, bu ihtimalin göz ardı edilmemesi gerekliliğini ortaya koydu. 6 Aralık'ta Dublin'de yapılan Clinton-Lavrov görüşmesi, Lavrov'un yeni kurulan SMDK ile görüşülebileceği açıklamaları ve Putin-Erdoğan görüşmesinden sonra Erdoğan'ın demeçleri, bu planı destekleyecek bulgular. Putin-Erdoğan görüşmesinden sonra Putin'in "Esad'ın avukatı değilim" açıklaması ile Rusya'nın Suriye'ye yönelik NATO müdahalesinin olmayacağı garantisini ısrarla almak istemesi, Rusya'nın ileriki dönemde bu plan çerçevesinde adım atabileceğini gösteriyor. Bu plan kuşkusuz, Esad'ın en sıkı partneri Rusya tarafından yüzüstü bırakılabileceği anlamına geliyor.

Mısır

Devrimin ikinci görevi

Mısır'da anayasa referandumu iki aşamada tamamlandı. Sonuçta katılanların yüzde 64'ü evet oyu kullandığı için büyük ölçüde İslamcıların elinden çıkmış olan anayasa yürürlüğe girmiş oldu. İki ay sonra Temsilciler Meclisi seçimi yapılacak. Üst kamara olarak bilinen Danışma Meclisi (Şura) ise ondan bir yıl sonra yenilenecek. Ne var ki, bütün bu seçimlerin yapılıp yapılamayacağı bile kuşkulu. Çünkü devrim her an yeniden patlak verebilir.

Anayasa referandumu hiçbir demokratik meşruiyete sahip değil. Oylama, tasarı Kurucu Meclis'ten çıktıktan sadece iki hafta sonra yapıldı. İki haftada kimsenin ülkenin yüzlerce maddelik temel yasasını incelemesi beklenemez. Bu bir "geceyarısı anayasası"dır! Ayrıca, Yargıçlar Odası referandumu boykot edip görev kabul etmediği için birçok yolsuzluk olmuştur. (Zaten oylamanın iki aşamada yapılmasının nedeni de seçimlerde gözetim görevini üstlenecek yeterli sayıda yargıç bulunamamasıdır. Ama bu iki aşamalı referandum da aslında seçimden demokratikliğine gölge düşürmektedir.)

Ama bütün bunlardan daha önemlisi, halkın önemli bir bölümünün seçimleri boykot etmiş olmasıdır. Devrim Mısır'ında ortalama yüzde 50 olan katılım oranı referandumda yüzde 32'ye düşmüştür. Sonuçta anayasaya olumlu oy kullananların sayısı 10 milyon, 52 milyonluk toplam seçmen sayısının beşte biri bile değildir! Katılım oranındaki bu gerilemenin Kasım sonu-Aralık başı yeniden yükselen ve yüz binleri harekete geçiren devrim hareketinin sonucu olduğu tartışma götürmez. Bu 18 yüzde puanı 9 milyon seçmen demektir. Yani hemen hemen oy kullananlara eşit bir seçmen kitlesi! Boykotçularla hayırcıların sayısı toplanırsa, 16 milyon rakamına erişilir ki, bu da anayasanın yenilgisi anlamına gelir.

Müslüman Kardeşler ağlarını örüyor

Referandumun kabul ile sonuçlanması, elbette Müslüman Kardeşler (İhvan) ve partisi Özgürlük ve Adalet için bir kazançtır. İhvan ve Cumhurbaşkanı Mursi bununla da yetinmeyerek ülke üzerinde mutlak bir iktidar kurmak amacıyla ağlarını örmeye girişmiştir.

Mursi, Temsilciler Meclisi mahkeme kararıyla kapatıldıktan sonra tek yasama meclisi olarak kalan Danışma Meclisi'nin (Şura) 270 üyesinin 90'ını seçme yetkisini nihayet bu aşamada kullanmıştır. 90 kişinin 42'si İhvan dâhil dört İslamcı partiden, 19'u ise bağımsız İslamcı şahsiyetlerdendir. Özgürlük ve Adalet Partisi'nin Şura'da 103 seçilmiş temsilcisine, Selefî Nur Partisi'nin 44 milletvekili ve bu 61 kişi eklendiğinde 270 sandalyenin 208'i İslamcı olmaktadır. Bu, yüzde 75'ten yüksek bir orandır ve İslamcılara önemli bir hegemonya sağlayacaktır.

İhvan ve Mursi aynı zamanda Selefîlerin Nur Partisi'nin içini de karıştırmaktadır. İhvan'ın Mursi'den önceki esas adayı, zengin iş adamı ve karizmatik politikacı Hayrat el Şatır'ın adının da karıştığı komplo sonucunda Nur'un "reformist" kanadının temsilcisi Emad Abdülğaffur parti başkanlığından istifa etmiştir. Nur'un içinin daha da karışacağı spekülasyonları yapılmaktadır.

İhvan aynı zamanda eski Mübarekçilere de el uzatmaktadır. Mursi'nin Şura'ya seçtiği vekiller arasında Mübarek döneminin iktidar partisi Ulusal Demokratik Parti'nin önde gelenlerinden Abdülhadi el Kasabi ve bugün liberal bir parti kurmuş bir başka eski parti sorumlusu da vardır. Nihayet, Mübarek'in Danışma Meclisi'nin başkanı Saffet el Şerif'in tam da referandum ertesinde tutukluğunun kaldırılmış olmasının rastlantı gibi görülmesi saflık olur.

İhvan, ağını örmektedir. Bir yandan eski rejimin temsilcilerini yanına çekmeye çalışmakta ve orduya devrimci kitle hareketine karşı görevler vermekte, bir yandan da Selefîleri bölerek daha da güçlenmeye çalışmaktadır. Özellikle ekonominin yönetiminde bütünüyle başarısız kalan başbakan Hişam Kandil'in yerine de Hayrat el Şatır'ın geleceği söylenmektedir. Devrimci kitlelerin karşısındaki düşmanın kolay bir lokma olmadığı açıktır.

"Halk rejimi devirmek istiyor" ama önderler istemiyor!

22 Kasım ile referandumun ilk ayağının yapıldığı 15 Aralık arasında, önce Tahrir'e dört defa yüz binleri çıkararak, ardından Başkanlık Sarayı'nı on binlerle kuşatan büyük devrimci kitle hareketi, Mursi'yi 22 Kasım'da açıkladığı ve kendisine diktatörlere uygun yetkiler tanıyan anayasal bildiri-

yi geri almaya zorlayarak büyük bir başarı kazanmış, ama anayasa referandumunu engelleyemeyerek kısmi bir yenilgi almıştır. Ancak, kitle hareketinin karşısındaki daha büyük sorun önderlik sorunudur.

Geçen sayımızda sol Nasırcı Hamdin Sabbahi'nin yanı sıra çeşitli eski rejim şahsiyetlerini (Amr Musa) ve Batı yanlısı liberalleri (El Baradei) içeren bir Ulusal Selamet Cephesi kurulduğunu, bu birleşik gücün devrimci yükseliş esnasında kitlelerden çok daha uzlaşmacı ve reformist bir tutum içinde olduğunu belirtmiştik. Referandum konusunda benimsenen "hayır" oyu yönelişi, kitle ile önderlik arasındaki bu çatlağın en ileri ifadesi olmuştur. Bütün mücadele boyunca hâkim eğilim boykot olduğu halde ve Yargıçlar Odası dahi boykot şiarını sonuna kadar muhafaza ettiği halde, Ulusal Selamet Cephesi'nin "sorumlu" önderliği rejimin sınırlarını zorlamamak için son dakikada "hayır" oyu çağrısı yapmıştır.

Ama yukarıda da belirtildiği gibi, rakamlar buna rağmen on milyona yakın seçmenin sandığa gitmediğini düşündürmektedir. Devrimci kitleler, Mübarek'i devirmiş olmanın yarattığı özgüven ile şimdi devrimin ikinci görevine yönelmişlerdir: İran'da 1979 devrimi sonrasında olduğu gibi İslamcı bir diktatörlüğün kurulmasını engellemek ve böylece devrimi ileri taşımak.

ODTÜ Ayakta, üniversiteler ayakta

Aralık ayı ortasında yaşanan ODTÜ olayları, tarihe belki de öğrenci hareketinin silkindiği ve ayağa kalktığı dönüm noktası olarak geçecek. ODTÜ’de yaşananları yakın geçmişte yaşanan bir dizi olaydan ayıran sadece polis saldırısına direnişin kararlılığı ve uzun solukluluğu değil. Sadece öğrenci hareketinin etrafının öğretim üyeleri ve başka kurumlarca doldurulması da değil. ODTÜ olaylarında önemli olan iktidar ile öğrenci hareketinin boy ölçüşmesi ve geri adım atanın iktidar olmasıdır. Bizim taraf bu sefer üstünlüğü ele geçirmiştir. Şimdi bunu Üniversite AŞ yasasına ve YÖK’ün kendisine karşı sistematik bir mücadeleye dönüştürmeyi ve öteki toplumsal katmanların mücadelelerine bağlamayı bilmelidir.

Başbakan Erdoğan’ın “bilim” adına pek yüceltilen ama aslında esas yararı askeri alanda olan Göktürk-2 adlı uydunun uzaya fırlatılışını izlemek için ODTÜ’deki TÜBİTAK binasına gelişi, bir ziyaretten çok bir işgal girişimine benziyordu. 3600 çevik kuvvet polisi, 20 zırhlı araç, 8 TOMA (Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı adı verilen panzerler) ve onlarca sivil polis ile gelmişti kampüse Erdoğan. Kendisini protesto etmek amacıyla toplanan öğrencilere polis hiçbir uyarı yapmaksızın gaz bombaları ile saldırdı. Polis saldırısı sırasında ofislere ve binalara isabet eden gaz bombaları nedeniyle birçok bölümde ders yapılamaz hale geldi. Derslerinden çıkan öğrencilere bile su sıkıldı.

Bu saldırganlığa öğrenciler gereken cevabı verecekti elbette. “Bilim yuvalarına şiddeti sokan öğrenciler”i kınayan rektörler, tarihin t’sinden habersiz profesör olmuşlar anlaşılın. Hakları ayaklar altına alınanların hakkıdır direnmek. Hakkı için direnene “şiddet” yaftası takanlar kendi özgürlük düşmanlıklarından başka bir şey kanıtlamamış olur.

Ders yok direniş var

ODTÜ öğrencilerinin direnişi 20 Aralık Perşembe günü daha yüksek bir düzeye ulaştı. ODTÜ’de katılımı oldukça yüksek olan bir iş bırakma eylemi ve ders boykotu yaşandı. Eğitim-Sen ODTÜ Temsilciliği, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, ODTÜ öğrencileri ve ODTÜ Mezunlar Derneği’nin çağrısıyla gerçekleşen eyleme 1500 civarında ODTÜ’lü katıldı. Boykota katılım ise bu rakamın defalarca kere üzerindeydi. Çağrı çok anlamlı bir yanıt buldu ve tüm bölümlerde yüzlerce ders iptal oldu. Hazırlık sınıflarında hem sabah hem öğleden sonra tüm dersler iptal edildi.

21 Aralık günü polis ev baskınları

ile birçok öğrenciyi gözaltına aldı. Ancak kamuoyunda buna karşı çok hızlı bir tepki gelişmeye başladı. Düzen cephesi öğrencileri hemen serbest bırakmak zorunda kaldı. ODTÜ’de derhal yapılan tepki eylemine çok yoğun bir katılım gerçekleşti. Aynı gün okulda Necdet Bulut Amfisi’ni terk etmeme eylemi başladı. 27 Aralık’ta gerçekleştirilen eylem ise son yıllarda görülmemiş bir kitleselliğe ulaştı. Beş binin üzerinde öğrencinin ve üniversite emekçisinin katıldığı yürüyüş Devrim Stadyumu’nda coşkulu bir etkinlik ile sonlandırıldı. Stadın sıralarını binlerle dolduran gençler düzene meydan okudu, diz çökmüyoruz ayakta yaz dedi.

Kara cübbelilerin saldırısı cevabını alıyor

Tayyip Erdoğan elbette derhal saldırıya geçti. Sadece öğrencilere saldırmadı; ODTÜ rektörü, öğrencilerin baskısı ile gönülsüz biçimde de olsa polisi kınama açıklaması yaptığı için ona da saldırdı. “Böyle üniversite, böyle öğretim görevlisi olsa ne olur, olmasa ne olur?” dedi. Bununla da yetinmedi. ODTÜ dışındaki diğer üniversitelerin yönetimlerini harekete geçirdi. Bu üniversiteler kuzu kuzu başbakanlarına destek veren bildiriler yayınlamakta birbirleriyle yarışa başladılar. Marmara, İstanbul Teknik, Yıldız Teknik, Galatasaray ve Mimar Sinan üniversiteleri ortak bir bildiri yayınlarak öğrencileri “önemli bir bilimsel etkinliğe şiddet karıştırmak”la suçladı. Hacettepe ve İstanbul Üniversiteleri de derhal kervana katıldı. Recep Tayyip Erdoğan, Necmettin Erbakan, Yıldırım Beyazıt, Sabahattin Zaim gibi adlar taşıyan bir takım üniversiteler zaten en erken davrananlardan oldu. Toplam 40 üniversitenin yönetimi Tay-

yip Erdoğan’a destek olmak ve ODTÜ yönetimini yalnızlaştırmak amacıyla bildiri yayınladı. Güya YÖK karşıtı olan AKP yanlısı kadrolar, ayrıca, şimdiki ellerinde tuttukları YÖK aracılığıyla ODTÜ’yü sıkıştırmak amacıyla soruşturma açtırttı.

Hükümetin ve onun cephesinde saf tutan kimi üniversite rektörlerinin bir medya bombardımanı ile birlikte ODTÜ’deki direnişe dil uzatmasının ve emniyetin direnişçileri sindirmeye girişmesinin ardından eylemin yanında saf tutanlar da seslerini daha gür bir şekilde duyurdular. Ülkenin dört bir yanında üniversite öğrencileri ve akademisyenler yaptıkları eylem ve açıklamalarla hükümet yalakaşı rektörleri topa tuttular, hatta kimileri rektörlükleri kuşattılar. Bu eylemler yarım ağızla da olsa özür dilenmesi, “yukarıdan” gelen baskının kamuoyunca bilinmesi gibi olumlu sonuçlarının yanı sıra ODTÜ’de direnen öğrenci ve emekçilerin gücüne güç kattı, daha fazla sayıda gencin ve üniversite emekçisinin mücadele azmini arttırdı.

Kıvılcım yangına dönsün

Önümüzdeki dönemde muhtemel soruşturma ve mahkemeler, ODTÜ’de verilen mücadelenin daha da alevlenmesine yol açabilir. Şimdi görev ODTÜ’de çakılan ve diğer üniversitelerde de karşılığını bulan bu kıvılcımı YÖK’e, Üniversite AŞ yasasına ve hükümetin kendisine karşı sistematik bir çalışmayla yeni ateşlere dönüştürmektir. Tabii, savaş çıkırtkanlığından kıdem tazminatlarının kaldırılması yoluyla krizin bedelini işçi sınıfı ve emekçilere ödetmeye kadar, ülke çapında her türden gerici girişime karşı bütün mücadelelere destek vermek de öğrenci hareketinin görevidir. Haydi ODTÜ kıvılcımını yangına çevirelim!

Levent Dölek

ODTÜ’lüler haklıdır

Polisin, ODTÜ’yü bir bulut şeklinde saran biber gazları saatler içinde dağıldı ama geriye tüm ülkenin üzerine çöken bir yalan bulutu kaldı. Öğrenciler molotof kokteyli ve sapanlarla polise saldırmış, öğrencilerin çoğu dışarıdan gelmiş. Erdoğan, İstanbul Üniversitesi’nde fahri doktora alırken ön bahçede arkadaşlarımla birlikte oturduğum banktan tüm bahçeyi insansızlaştırma emri alan çevik kuvvet marifetiyle uzaklaştırılmış bir öğretim elemanı olarak ODTÜ’de polisin nasıl hareket ettiğini tahmin edebiliyorum.

Ama yine de kanıt istiyorsanız Ankara Emniyet Müdürlüğü’nün sitesine girip videoları izleyip resimlere bakın yeter. Tek bir molotof yok, tek bir sapan yok. Ama aynı görüntülerde öğrencilerin üstüne üstüne gönderilen çok sayıda biber gazı bombası ve plastik mermiyi görmek mümkün. Dışarıdan gelen öğrenciler meselesine gelince aynı emniyetin ertesi gün evlerini basıp gözaltına aldıklarının hepsi ODTÜ öğrencisi. Demek ki dışarıdan gelen provokatörler hikayesi de efsaneden ibaret.

Peki bir yalan nasıl gerçek gibi gösterilir? Başbakan açıklama yapar, polis açıklama yapar, rektörler sıraya girer açıklama yapar, televizyonda aynı yalan üzerine saatlerce oturum yapılır... Büyük bir yalan itinayla gerçek diye pazarlanır. Ama güneş bu ya balçıkla sıvanmaz.

Yine de bir an için söylenenlerin yalan değil de gerçek olduğunu farz edelim. Yani polis öğrencilere değil de öğrenciler polise saldırmış olsun, molotoflar, sapanlar havada uçmuş olsun. Zavallı polisler de öğrenci şiddetinin mağdurları olmuş olsunlar. Özünde bir şey değişmezdi yine. Çünkü esas sorulması gereken soru, kim başlattı değil, kim haklı sorusudur!

Uzaya Türk Silahlı Kuvvetleri’ne keşif hizmeti sağlamak üzere uydu gönderilmiştir. Aynı TSK bugün hükümet tarafından başta Suriye olmak üzere emperyalizmin hizmetine koşulmaktadır. ODTÜ’lüler ise “emperyalist savaş çıkırtkanı Erdoğan defol!” demiştir. ODTÜ’lüler haklıdır.

Üniversiteleri bir anonim şirkete dönüştürmeyi tasarlayan yeni YÖK kanunu hazırlıkları gündemdedir. ODTÜ’lüler ise “bilimi satan Erdoğan defol!” demiştir. ODTÜ’lüler haklıdır. Rektörler pespaye bir zavallılıkla el pençe divan Başbakan’ın ardında hizaya dizilmiştir. ODTÜ’lüler “ODTÜ ayakta AKP’ye direniyor!” demiştir. ODTÜ’lüler haklıdır.

“Her yer ODTÜ her yer direniş” diyen ve rektörlerinin zavallılığına ortak olmayı reddeden diğer üniversitelerdeki kardeşleri de haklıdır.

Kimse “fikirlerin savunulmasına evet ama şiddete hayır” türünden gevezeliklerle insanları kandırmaya çalışmasın. Başına biber gazı bombası atılan bir öğrenci beyin kanaması geçirmiş ölümden dönmüştür. Öğrencilerse fikirlerini açık şekilde taşların değil kağıtların, bezlerin üzerine yazmıştır. Yetmeyince görmeyen gözler görsün diye binlerle buluşup yan yana dizilerek ODTÜ’nün tarihi sahasında Devrim Stadi’nda “ODTÜ ayakta” yazmışlardır.

ODTÜ’lüler haklıdır. Haklının yanında olmaksa bir sorumluluktur. Ticarileşme endeksinde vakıf üniversitelerini geride bırakıp ikinci olan sermayenin ODTÜ’süne karşı öğrencisi, öğretim elemanı ve emekçisiyle başka bir ODTÜ kendini göstermiştir. Zavallılığa karşı cesaretin, emperyalizme karşı mücadelenin, sermayeye karşı emeğin sesi yükselmiştir ODTÜ’den. ODTÜ’lüler başlatmış olsaydı da kavgayı, bu gerçek değişmezdi.